

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 8.12.2022 r.
COM(2022) 701 final

2022/0407 (CNS)

Wniosek

DYREKTYWA RADY

**zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących VAT
w epoce cyfrowej**

{SEC(2022) 433 final} - {SWD(2022) 393 final} - {SWD(2022) 394 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Podatek od wartości dodanej (VAT) stanowi jedno z głównych źródeł dochodów we wszystkich państwach członkowskich UE¹. Jest on również kluczowym źródłem finansowania budżetu UE, ponieważ 0,3 % podatku VAT pobranego na szczeblu krajowym jest przekazywane do UE jako zasoby własne – zasoby własne oparte na VAT stanowią 12 % całkowitego budżetu UE. Podatek VAT odgrywa zasadniczą rolę w kształtowaniu polityki budżetowej, ale system VAT jest osłabiany przez niewystarczający pobór podatku VAT i nieskuteczne metody jego kontroli. System ten wiąże się również z nadmiernymi obciążeniami i kosztami przestrzegania przepisów.

Uszczuplenie dochodów podatkowych, znane jako „luka w podatku VAT”², opisuje problemy spowodowane niewystarczającym poborem i niedostateczną kontrolą podatku VAT. Szacuje się, że w 2020 r. uszczuplenie dochodów podatkowych wyniosło łącznie 93 mld EUR, a znaczna jego część wynikała z wewnątrzwspólnotowych oszustw typu „znikający podmiot gospodarczy”³. Luka w podatku VAT obejmuje również przychody utracone w wyniku krajowych oszustw związanych z VAT, unikania płacenia podatku VAT, bankructw i niewypłacalności finansowej, a także błędów w obliczeniach i błędów administracyjnych. System VAT jest nie tylko narażony na oszustwa, lecz stał się również coraz bardziej skomplikowany i obciążający dla przedsiębiorstw. W szczególności przyjęte 30 lat temu przepisy dotyczące VAT w odniesieniu do handlu transgranicznego nie są dostosowane do prowadzenia działalności gospodarczej w epoce cyfrowej; należy więc zastanowić się, w jaki sposób można wykorzystać technologię do zmniejszenia obciążenia administracyjnego i powiązanych kosztów dla przedsiębiorstw oraz do zwalczania oszustw podatkowych.

W związku z tym w opublikowanym w 2020 r. Planie działania na rzecz sprawiedliwego i prostego opodatkowania wspierającego odbudowę gospodarczą⁴ Komisja ogłosiła pakiet legislacyjny „Przepisy dotyczące VAT w epoce cyfrowej”, który uwzględniono również w programie prac Komisji na 2022 r.⁵ Niniejszy wniosek jest częścią tego pakietu, który obejmuje również wniosek dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 904/2010 w odniesieniu do ustaleń dotyczących współpracy administracyjnej w dziedzinie VAT niezbędnych w epoce cyfrowej⁶ oraz wniosek dotyczący rozporządzenia

¹ Eurostat: https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Tax_revenue_statistics

² Luka w podatku VAT stanowi ogólną różnicę między dochodami z tytułu VAT oczekiwanymi na podstawie przepisów dotyczących podatku VAT i przepisów pomocniczych a kwotą faktycznie pobraną:

https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat/vat-gap_en

³ Europol: <https://www.europol.europa.eu/crime-areas-and-statistics/crime-areas/economic-crime/mtic-missing-trader-intra-community-fraud>

⁴ COM(2020) 312 final.

⁵ COM(2021) 645 final (załącznik II, pkt 20).

⁶ Proszę podać odniesienie, kiedy będzie dostępne.

wykonawczego Rady zmieniającego rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 282/2011 w odniesieniu do wymogów informacyjnych dotyczących niektórych procedur VAT⁷.

Po ogłoszeniu planu działania Komisji w dziedzinie podatków Rada stwierdziła, że „popiera sugestie Komisji, by doprecyzować, uprościć i zmodernizować unijne przepisy dotyczące podatku od wartości dodanej (VAT)”, „z zadowoleniem przyjmuje zapowiedzianą przez Komisję inicjatywę zmodernizowania obowiązków sprawozdawczych w odniesieniu do transakcji transgranicznych (...) oraz (...) fakt, że Komisja zamierza przeanalizować potrzebę dostosowania ram VAT do gospodarki platform”⁸. Parlament Europejski w swoich rezolucjach zasadniczo popiera inicjatywy na rzecz zwalczania oszustw związanych z VAT⁹. Ponadto Parlament Europejski wspominał o swoim wyraźnym poparciu dla tej inicjatywy, stwierdzając że „oczekuje na wniosek ustawodawczy dotyczący modernizacji obowiązków w zakresie sprawozdawczości VAT”¹⁰. Niedawno Parlament Europejski przyjął rezolucję¹¹, w której zauważa potencjał danych i narzędzi cyfrowych, które mogą ograniczać biurokrację i upraszczać liczne obowiązki podatników, w szczególności deklaracje VAT i informacje podsumowujące, oraz (...) z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie unowocześnienia, uproszczenia i harmonizacji wymogów dotyczących VAT za pomocą sprawozdawczości opartej na transakcjach w czasie rzeczywistym i fakturowania elektronicznego. W rezolucji tej podkreślono również, że rozbieżności w przepisach podatkowych państw członkowskich stanowią uciążliwe wyzwanie, a udzielając poparcia dla unijnego punktu kompleksowej obsługi (OSS), wezwano do poszerzenia jego zakresu, by objął większy wachlarz usług.

Przedmiotowy pakiet ma następujące trzy główne cele:

- 1) modernizacja **obowiązków sprawozdawczych w zakresie VAT**¹² polegająca na wprowadzeniu wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej, za pomocą których ujednolicone zostaną informacje, które podatnicy muszą przedstawić organom podatkowym w formacie elektronicznym na temat każdej transakcji. Jednocześnie narzucone zostanie w ten sposób stosowanie fakturowania elektronicznego w odniesieniu do transakcji transgranicznych;

⁷ Proszę podać odniesienie, kiedy będzie dostępne.

⁸ Konkluzje Rady w sprawie sprawiedliwego i skutecznego opodatkowania w czasach odbudowy, w sprawie wyzwań podatkowych związanych z cyfryzacją i w sprawie dobrego zarządzania w kwestiach podatkowych w UE i poza jej granicami (FISC 226 ECOFIN 1097, dok. [13350/20](#)).

⁹ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 listopada 2016 r. – W kierunku ostatecznego systemu VAT i zwalczania oszustw związanych z VAT (2016/2033(INI)); rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2018 r. w sprawie zwalczania oszustw celnych i ochrony zasobów własnych UE (2018/2747(RSP)).

¹⁰ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 lutego 2022 r. w sprawie wdrożenia szóstej dyrektywy VAT: czego brakuje, aby zmniejszyć lukę w podatku VAT w Unii? (2020/2263(INI)).

¹¹ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2022 r. zawierająca zalecenia dla Komisji w sprawie sprawiedliwego i prostszego opodatkowania wspierającego strategię odbudowy gospodarczej (P9_TA(2022)0082).

¹² Obowiązki sprawozdawcze w zakresie VAT odnoszą się do zobowiązania przedsiębiorstw zarejestrowanych jako podatnicy VAT do składania organowi podatkowemu okresowych deklaracji dotyczących ich transakcji w celu umożliwienia monitorowania poboru VAT.

- 2) stawienie czoła wyzwaniom związanym z **gospodarką opartą na platformach cyfrowych**¹³ w drodze aktualizacji przepisów dotyczących VAT mających zastosowanie do tej gospodarki w celu uwzględnienia kwestii równości opodatkowania, doprecyzowania zasad dotyczących miejsca świadczenia usług, które to zasady mają zastosowanie do tych transakcji, oraz zwiększenia roli platform w poborze VAT, w przypadku gdy ułatwiają one świadczenie usług w zakresie krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych lub przewozu osób oraz
- 3) uniknięcie konieczności posiadania wielu **numerów identyfikacyjnych VAT** w UE i poprawa funkcjonowania narzędzia wdrożonego na potrzeby deklarowania i odprowadzania VAT należnego z tytułu sprzedaży towarów na odległość¹⁴ za pomocą wprowadzenia jednej rejestracji VAT. Oznacza to udoskonalenie i rozszerzenie istniejących systemów OSS (punkt kompleksowej obsługi) / IOSS (punkt kompleksowej obsługi importu) oraz odwrotnego obciążenia w celu ograniczenia do minimum przypadków, w których podatnik jest zobowiązany do rejestracji w innym państwie członkowskim.

1) Sprawozdawczość VAT a wymogi w zakresie sprawozdawczości cyfrowej

Dyrektywa VAT pochodzi z lat 70. XX w. i w związku z tym domyślne wymogi sprawozdawcze nie opierają się na rozwiązaniach cyfrowych. Globalna tendencja świadczy o odchodzeniu od tradycyjnego schematu przestrzegania przepisów dotyczących VAT w kierunku udostępniania organom podatkowym danych o transakcjach w czasie rzeczywistym, często w oparciu o fakturowanie elektroniczne. Dyrektywa VAT¹⁵ stanowi istotną barierę dla cyfryzacji, ponieważ państwa członkowskie muszą uzyskać odstępstwo, aby mogły przyjąć wymogi w zakresie sprawozdawczości cyfrowej oparte na obowiązkowych wymogach dotyczących fakturowania elektronicznego.

Mimo to szereg państw członkowskich, korzystając w szczególności z takiego odstępstwa, wprowadziło różne rodzaje wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej, co zapewniło organom podatkowym informacje dotyczące poszczególnych transakcji. Środki te okazały się skuteczne w zwiększaniu poboru VAT dzięki usprawnieniu kontroli podatkowej i efektowi odstraszania w odniesieniu do nieprzestrzegania przepisów. Szacuje się, że związany z tym wzrost dochodów z tytułu VAT w latach 2014–2019 wyniósł 19–28 mld EUR w tych państwach członkowskich, które wprowadziły w tym okresie wymogi w zakresie

¹³ W tym kontekście termin „gospodarka oparta na platformach cyfrowych” odnosi się do świadczenia usług za pośrednictwem platformy.

¹⁴ https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat/vat-e-commerce_en

¹⁵ Państwa członkowskie nie mają jednoznacznej możliwości wprowadzenia obowiązkowych wymogów dotyczących fakturowania elektronicznego jako środka zapewniającego prawidłowy pobór podatku VAT i zapobiegającego oszustwom związanym z VAT. W art. 232 dyrektywy VAT uzależniono stosowanie faktur elektronicznych od akceptacji odbiorcy; od przepisu tego nie można zastosować odstępstwa w drodze art. 273, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą nałożyć na podatników inne obowiązki w celu zapewnienia prawidłowego poboru VAT i zapobieżenia oszustwom związanym z VAT. W związku z tym, jeżeli państwo członkowskie chce wprowadzić obowiązkowe wymogi dotyczące fakturowania elektronicznego, musi wystąpić o odstępstwo od przepisów dyrektywy na podstawie art. 395, co wymaga jednomyślnej zgody Rady na wniosek Komisji.

sprawozdawczości cyfrowej, co odpowiada rocznemu wzrostowi dochodów z tytułu VAT o 2,6–3,5 %¹⁶.

W dyrektywie VAT przyznano państwom członkowskim znaczną swobodę decyzyjną w zakresie wprowadzania obowiązków, które uznają za niezbędne w celu zapewnienia prawidłowego poboru VAT i zapobieżenia oszustwom podatkowym. W związku tym wymogi w zakresie sprawozdawczości cyfrowej są w poszczególnych państwach członkowskich bardzo różne. Mogą one obejmować (i) składanie miesięcznych sprawozdań z transakcji handlowych, (ii) przekazywanie faktur w czasie rzeczywistym, (iii) przekazywanie danych z faktur w czasie rzeczywistym lub w czasie zbliżonym do rzeczywistego lub (iv) przekazywanie danych podatkowych i księgowych lub ewidencji VAT. Inne państwa członkowskie wdrożyły do celów zgłaszania transakcji narzędzia niecyfrowe, takie jak ewidencje, które nie dostarczają danych na poziomie transakcji, a jedynie wartości sprzedaży lub zakupów w podziale na nabywców lub dostawców (ewidencje dostawców i nabywców). Wszystkie te wymogi stanowią uzupełnienie wymogu składania deklaracji VAT.

Skalę problemów spowodowanych szybkim wprowadzeniem rozbieżnych wymogów dotyczących cyfrowej sprawozdawczości do celów VAT oraz potrzebę sprawnego działania potwierdziły zainteresowane strony podczas konsultacji¹⁷. Wynikająca z tej sytuacji fragmentacja ram regulacyjnych powoduje dodatkowe koszty przestrzegania przepisów dla przedsiębiorstw, które prowadzą działalność w różnych państwach członkowskich i w związku z tym muszą spełniać różne wymogi lokalne, a także tworzy bariery wewnątrz jednolitego rynku. Coraz większa liczba państw członkowskich wdrażających różne modele obowiązków w zakresie sprawozdawczości cyfrowej¹⁸ powoduje znaczące koszty fragmentacji w przypadku przedsiębiorstw międzynarodowych (przedsiębiorstw prowadzących działalność w więcej niż jednym państwie członkowskim)¹⁹. Szacuje się, że w skali całej UE koszty te wynoszą 1,6 mld EUR rocznie, z czego 1,2 mld EUR ponoszą małe

¹⁶ W celu oszacowania, czy wymogi w zakresie sprawozdawczości cyfrowej przyczyniły się do poprawy przestrzegania przepisów dotyczących VAT, a tym samym do zmniejszenia luki w podatku VAT i zwiększenia dochodów z tytułu VAT, w ramach badania „VAT w epoce cyfrowej” przeprowadzono analizę ekonometryczną. Skutki wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej szacuje się w oparciu o dwie zależne zmienne: lukę w podatku VAT oraz C-efektywność (*C-efficiency*). Wszystkie szczegółowe informacje dotyczące specyfikacji modelu i wyników można znaleźć w załączniku 4 do sprawozdania z oceny skutków towarzyszącego niniejszemu wnioskowi (dokument roboczy służb Komisji SWD(2022) 393).

¹⁷ Podsumowanie konsultacji publicznych można znaleźć pod adresem: [Podatek VAT w epoce cyfrowej \(europa.eu\)](https://ec.europa.eu/economy_finance/podsumowanie_konsultacji_publicznych)

¹⁸ W szeregu państw członkowskich obowiązują obecnie różne wymogi w zakresie sprawozdawczości cyfrowej: rozliczanie przez fakturowanie elektroniczne (Włochy), sprawozdawczość w czasie rzeczywistym (Węgry, Hiszpania), jednolity plik kontrolny (Litwa, Polska, Portugalia), ewidencja VAT (Bułgaria, Chorwacja, Czechy, Estonia, Łotwa, Słowacja), a niektóre państwa członkowskie ogłosiły wprowadzenie nowych wymogów sprawozdawczych (Francja, Grecja, Rumunia).

¹⁹ Jak wynika z szacunków Eurostatu, w Unii prowadzi działalność około 210 000 przedsiębiorstw międzynarodowych, z których 85 % ma siedzibę lokalną, a pozostałe są kontrolowane przez podmioty zagraniczne.

przedsiębiorstwa międzynarodowe, a 0,4 mld EUR – duże przedsiębiorstwa międzynarodowe²⁰.

Ponadto obecny system sprawozdawczości dla transakcji wewnątrzwspólnotowych (w dyrektywie VAT określany jako „informacje podsumowujące”²¹) nie pozwala państwom członkowskim na skuteczne zwalczanie oszustw związanych z VAT dotyczących tych transakcji. Obecny system informacji podsumowujących pochodzi z 1993 r. i od tego czasu nie uległ on znaczącym zmianom. Są one nieodpowiednie do celów gospodarki cyfrowej i trudno jest je porównywać z dużo nowocześniejszymi systemami sprawozdawczości cyfrowej wdrożonymi przez niektóre państwa członkowskie do celów transakcji krajowych.

Poza innymi niedociągnięciami informacje podsumowujące zawierają jedynie dane zagregowane dla każdego podatnika, a nie dane dotyczące poszczególnych transakcji. Ponadto nie pozwalają one na porównanie danych dotyczących dostaw z danymi dotyczącymi nabyć, ponieważ w dyrektywie VAT pozostawiono państwom członkowskim fakultatywną możliwość zgłaszania wewnątrzwspólnotowych nabyć, a obowiązek taki wprowadziła mniej niż połowa państw członkowskich. Dane te mogą również nie być dostępne dla organów podatkowych w innych państwach członkowskich we właściwym czasie, zarówno ze względu na częstotliwość składania wniosków, jak i na czas potrzebny lokalnym organom podatkowym na wprowadzenie danych do systemu. Na te niedociągnięcia słusznie zwróciły uwagę prawie dwie trzecie dobrze poinformowanych zainteresowanych stron biorących udział w konsultacjach publicznych – całkowicie lub częściowo zgodziły się one co do tego, że informacje podsumowujące byłyby bardziej skuteczne w zwalczaniu wewnątrzwspólnotowych oszustw, gdyby dane były gromadzone w odniesieniu do poszczególnych transakcji i w czasie bliższym chwili transakcji.

Wszelkie reformy dotyczące zgłaszania transakcji transgranicznych nieuchronnie pociągają za sobą zmiany we współpracy administracyjnej i wymianie danych między właściwymi organami państw członkowskich oraz w systemie wymiany informacji o VAT (VIES)²².

²⁰ Wynika to głównie z wysokich kosztów założenia działalności gospodarczej, w szczególności w państwach, w których obowiązują skomplikowane wymogi w zakresie sprawozdawczości cyfrowej. Jeżeli chodzi o zgodność z przepisami, można wyjść z założenia, że przedsiębiorstwo międzynarodowe prowadzące działalność na małą skalę zainwestuje około 10 000 EUR w przypadku wymogów dotyczących jednolitego pliku kontrolnego, 25 000 EUR w przypadku wymogów dotyczących czasu rzeczywistego oraz ponad 50 000 EUR w przypadku fakturowania elektronicznego. Jeżeli chodzi o duże przedsiębiorstwa międzynarodowe, kwoty te sięgają 50 000 EUR w przypadku wymogów dotyczących jednolitego pliku kontrolnego, 200 000 EUR w przypadku wymogów dotyczących czasu rzeczywistego oraz 500 000 EUR w przypadku fakturowania elektronicznego.

²¹ Przedsiębiorstwo, które sprzedaje towary lub usługi przedsiębiorstwu w innym państwie członkowskich, ma obowiązek przedstawienia swojemu państwu członkowskiemu informacji podsumowującej z wyszczególnieniem przedsiębiorstwa, które było odbiorcą dostawy, oraz całkowitej kwoty dostaw do tego przedsiębiorstwa. Państwa członkowskie wymieniają między sobą te informacje i wykorzystują je do zapewnienia zgodności z przepisami.

²² W 1993 r., wraz z wprowadzeniem rynku wewnętrznego, zniesiono kontrole graniczne i zastąpiono je obowiązkiem sprawozdawczym w zakresie dostaw wewnątrzwspólnotowych w formie okresowych informacji podsumowujących do celów VAT (informacja podsumowująca jest prostym formularzem

Kwestie te zostaną rozwiązane, w odniesieniu do zwalczania nadużyć związanych z VAT wynikających z handlu wewnątrzwspólnotowego, w drodze wprowadzenia systemu sprawozdawczości dla poszczególnych transakcji, który będzie dostarczał informacji państwom członkowskim w czasie niemal rzeczywistym, na wzór systemów, które kilka państw członkowskich z powodzeniem wdrożyło w odniesieniu do transakcji krajowych. W związku z brakiem harmonizacji krajowych systemów sprawozdawczych kwestie te zostaną rozwiązane w drodze sporządzenia wspólnego szablonu, który będą musiały stosować osoby składające sprawozdanie, co pozwoli podatnikom na każdorazowe raportowanie danych z faktur elektronicznych wystawionych zgodnie z normą europejską określoną w dyrektywie 2014/55/UE w sprawie fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych²³.

2) Opodatkowanie podatkiem VAT podmiotów gospodarki opartej na platformach cyfrowych

Wzrastająca popularność modelu biznesowego gospodarki opartej na platformach cyfrowych²⁴ przyniosła z sobą nowe problemy w odniesieniu do systemu VAT. Jednym z tych problemów jest nierówne traktowanie pod względem VAT.

Zgodnie z przepisami dotyczącymi VAT podatnik oznacza każdą osobę (fizyczną lub prawną), która samodzielnie prowadzi działalność gospodarczą²⁵. Podatnicy są zobowiązani do zarejestrowania się do celów VAT i naliczania VAT od swojej sprzedaży. Za podatników nie uznaje się natomiast osób fizycznych działających prywatnie. Z VAT zwolnione są ponadto małe przedsiębiorstwa dzięki środkowi upraszczającemu, który zwalnia je z obowiązków administracyjnych w zakresie VAT.

składanym przez przedsiębiorców co miesiąc/kwartał, oprócz deklaracji VAT, w celu zadeklarowania towarów dostarczonych i usług świadczonych przedsiębiorcom w innych państwach członkowskich, zawierającym numer identyfikacyjny VAT nabywców oraz zagregowaną wartość dostaw według nabywców w danym okresie). Te informacje podsumowujące przechowywane są w krajowych bazach danych VAT. Bazy te są następnie połączone za pomocą interfejsu elektronicznego zwanego VIES (system wymiany informacji o VAT), przy czym Komisja zarządza łączami komunikacyjnymi między państwami członkowskimi, a państwa członkowskie opracowują krajowe aplikacje VIES. Organy podatkowe mają dostęp do informacji VIES w celach kontrolnych, natomiast podmioty gospodarcze korzystają z modułu VIES, zwanego „VIES-on-the-web” (VoW), aby sprawdzić ważność numeru identyfikacyjnego VAT swojego klienta zarejestrowanego w Unii Europejskiej do celów transakcji transgranicznych dotyczących towarów lub usług.

²³ [Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/55/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych.](#)

²⁴ Terminu „gospodarka oparta na platformach cyfrowych” używa się do opisu modelu transakcji wielostronnych, w których uczestniczą co najmniej trzy strony. W ramach tych transakcji **platforma internetowa** ułatwia łączenie co najmniej dwóch odrębnych, ale współzależnych grup użytkowników. W tych interakcjach jedna ze stron platformy (usługodawcy lub właścicieli dostawcy) może oferować drugiej stronie (konsumentowi) usługi za wynagrodzeniem. Platforma zazwyczaj pobiera opłatę za ułatwienie transakcji.

²⁵ Zgodnie z art. 9 dyrektywy VAT i utrwalonym orzecznictwem pojęcie „działalności gospodarczej” ma bardzo szerokie znaczenie. Pojęcie „samodzielnie” oznacza jednak, że pracownicy nie są traktowani jako podatnicy.

Do niedawna uważano, że osoby prywatne i małe przedsiębiorstwa objęte zwolnieniem z VAT nie mają żadnego wpływu na konkurencję rynkową z przedsiębiorstwami zarejestrowanymi do celów VAT. Sytuację tę zmieniają jednak nowe modele biznesowe, które przyniosła z sobą gospodarka oparta na platformach cyfrowych.

Osoby prywatne i małe przedsiębiorstwa mogą świadczyć swoje usługi bez VAT za pośrednictwem platformy, a dzięki korzyści skali i efektowi sieciowemu²⁶ mogą bezpośrednio konkurować z tradycyjnymi dostawcami zarejestrowanymi do celów VAT. Oznacza to, że np. hotel może konkurować z podmiotami oferującymi zakwaterowanie, które nie naliczają VAT od swoich usług. W Europie koszt zakwaterowania za pośrednictwem platformy może być średnio o około 8 do 17 % niższy niż średnia stawka dzienna w regionalnym hotelu²⁷. Z informacji zawartych w badaniu „VAT w epoce cyfrowej”²⁸ wynika, że (choć jest to zróżnicowane w zależności od rodzaju platformy) nawet 70 % ogółu właściwych dostawców korzystających z platformy nie jest zarejestrowanych do celów VAT. Ponad dwie trzecie respondentów, którzy przedstawili opinię w tej sprawie, doświadczyło takich zakłóceń konkurencji.

Sektory przewozu osób i zakwaterowania zostały w badaniu wyraźnie wskazane jako sektory, w których nierówne traktowanie pod względem VAT jest najbardziej widoczne (w tym sensie, że model platformy zakwaterowania konkuruje bezpośrednio z sektorem hotelarskim, a model platformy przewozu osób konkuruje bezpośrednio z prywatnymi firmami taksówkowymi). Są to również dwa największe sektory gospodarki opartej na platformach cyfrowych²⁹, nie licząc sprzedaży towarów za pośrednictwem platform (zwanej również „handlem elektronicznym”), która ma własne przepisy dotyczące dostaw towarów.

Innym problemem jest brak jasności co do przepisów dotyczących VAT, które mają zastosowanie do usług świadczonych za pośrednictwem tych platform, a w szczególności do identyfikacji statusu VAT właściwego dostawcy.

Status podatkowy osób świadczących usługi za pośrednictwem platformy decyduje o opodatkowaniu podatkiem VAT usług ułatwiających świadczonych przez platformy, jeżeli usługodawca ma siedzibę w innym państwie członkowskim niż platforma. W takiej sytuacji, niezależnie od tego, czy usługodawca jest osobą niebędącą podatnikiem, czy podatnikiem, platforma mogłaby skorzystać z punktu kompleksowej obsługi lub zastosować odwrotne obciążenie. Ustalenie tego nie jest jednak proste, ponieważ platformy często nie posiadają informacji potrzebnych do oceny statusu właściwego dostawcy.

²⁶ Zdolność do budowania sieci, dzięki którym każdy dodatkowy użytkownik będzie wzbogacał doświadczenia wszystkich dotychczasowych użytkowników; zwiększona liczba osób lub uczestników podnosi wartość towaru lub usługi.

²⁷ <https://ipropertymanagement.com/research/airbnb-statistics>

²⁸ VAT in the Digital Age. Final report [VAT w epoce cyfrowej. Sprawozdanie końcowe] (tomy I–III). Umowa szczegółowa nr 07 wdrażająca umowę ramową nr TAXUD/2019/CC/150.

²⁹ Z ekosystemami o wartości 38,2 mld EUR i 43,2 mld EUR rocznie.

Ponadto różne przepisy dyrektywy VAT mające zastosowanie do gospodarki opartej na platformach cyfrowych są różnie stosowane przez państwa członkowskie³⁰. Np. usługi ułatwiające, za które platformy naliczają opłaty, są w niektórych państwach członkowskich uznawane za usługi świadczone drogą elektroniczną, podczas gdy w innych za usługi pośrednictwa. Konieczne jest doprecyzowanie tych przepisów, ponieważ obecne rozbieżne stosowanie przepisów UE dotyczących VAT w państwach członkowskich może prowadzić do stosowania różnych miejsc świadczenia usług³¹, co z kolei może skutkować podwójnym opodatkowaniem lub nieopodatkowaniem.

Jednym z dodatkowych problemów są obowiązki nałożone na platformy.

Platformy są zobowiązane do przechowywania pewnych informacji³² dotyczących ułatwianych przez nie dostaw i udostępniania tych informacji na żądanie państw członkowskich. Platformy muszą jednak sprostać wielu różnym wymogom państw członkowskich dotyczącym terminów i formatu tych informacji. Dlatego też konieczne jest uregulowanie tej kwestii. Ponadto w celu zwalczania oszustw platformy muszą przechowywać te informacje i udostępniać je nie tylko w przypadku dostaw między przedsiębiorstwami (B2B) (jak ma to miejsce obecnie), ale również w przypadku dostaw między przedsiębiorstwami i konsumentami (B2C).

Problemy te zostaną rozwiązane dzięki wprowadzeniu modelu podmiotów uznawanych za dostawcę, w ramach którego platformy będą rozliczać się z VAT od właściwej dostawy, w przypadku gdy dostawca nie nalicza VAT, co zapewni równe traktowanie rynku internetowego i rynku tradycyjnego w sektorach krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych i przewozu osób. Ponadto doprecyzowana zostanie kwestia dotycząca traktowania usług ułatwiających, aby umożliwić jednolite stosowanie przepisów dotyczących miejsca dostawy, a także zostaną podjęte kroki w celu zharmonizowania przekazywania informacji z platformy do państw członkowskich.

3) Wymogi dotyczące rejestracji do celów VAT w UE

Przedsiębiorstwa dokonujące transakcji opodatkowanych w innych państwach członkowskich nadal borykają się ze znacznymi obciążeniami regulacyjnymi i kosztami związanymi z przestrzeganiem przepisów dotyczących VAT, które stanowią barierę w ramach jednolitego rynku. Koszty kształtują się następująco:

- minimalny jednorazowy koszt rejestracji do celów VAT w innym państwie członkowskim wynosi 1 200 EUR;

³⁰ W tabeli 25 badania „VAT w epoce cyfrowej” (część II) podano, że 44 % respondentów uznało odmienne stosowanie przepisów dotyczących VAT przez państwa członkowskie za problem.

³¹ Miejscem świadczenia usługi świadczonej drogą elektroniczną na rzecz osób niebędących podatnikami jest miejsce, w którym siedzibę ma nabywca, natomiast miejscem świadczenia usług pośrednictwa na rzecz osób niebędących podatnikami jest miejsce, w którym dokonywana jest podstawowa transakcja, czyli w przypadku usług związanych np. z nieruchomością, byłoby to miejsce, w którym znajduje się dana nieruchomość.

³² Art. 242a dyrektywy VAT.

- minimalny roczny koszt przestrzegania przepisów dotyczących VAT w innym państwie członkowskim wynosi 8 000 EUR w przypadku przeciętnego przedsiębiorstwa oraz 2 400 EUR w przypadku MŚP.

Pakiet dotyczący VAT w handlu elektronicznym, który wszedł w życie 1 lipca 2021 r., po raz pierwszy zapewnił kompleksowe przepisy dotyczące VAT w odniesieniu do gospodarki opartej na handlu elektronicznym (w ramach której konsumenci składają zamówienia, zasadniczo przez internet, bezpośrednio u dostawców w innych państwach członkowskich oraz w państwach trzecich). Procedury opracowane (lub rozszerzone) w ramach pakietu dotyczącego VAT w handlu elektronicznym zmniejszyły obciążenie związane z rejestracją przedsiębiorstw dokonujących transakcji w państwach członkowskich, w których nie mają one siedziby, co pozwoliło uniknąć konieczności rejestracji dostawców/podmiotów uznawanych za dostawcę do celów VAT w każdym państwie członkowskim, w którym siedzibę ma ich nabywca.

Procedury te znane są jako punkt kompleksowej obsługi (OSS) dostaw dla konsumentów w UE oraz punkt kompleksowej obsługi importu (IOSS) małych paczek towarów konsumpcyjnych (których wartość nie przekracza 150 EUR). Wprowadzono szczegółowe przepisy i obowiązki w zakresie VAT dotyczące „platform” (wprowadzając pojęcie „podmiotu uznawanego za dostawcę”), które mają dominującą pozycję w gospodarce opartej na handlu elektronicznym.

Wdrożenie OSS i IOSS okazało się wielkim sukcesem, o czym świadczy ocena³³ pakietu dotyczącego VAT w handlu elektronicznym. W konkluzjach Rady³⁴ ECOFIN z marca 2022 r. państwa członkowskie potwierdziły korzyści dla przedsiębiorstw i jednolitego rynku wynikające z istnienia OSS i IOSS.

Niektóre dostawy towarów i świadczenie usług nie są jednak objęte żadną z tych procedur uproszczonych i podlegają w związku z tym uciążliwym wymogom w zakresie rozliczania VAT w innych państwach członkowskich. Dotyczy to niektórych rodzajów dostaw towarów, które to dostawy, mimo że mogą mieć aspekt transgraniczny, nie wchodzą w zakres definicji wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość. Ponieważ korzystanie z IOSS jest obecnie nieobowiązkowe, może się on jedynie w ograniczonym stopniu przyczynić do zmniejszenia konieczności wielokrotnej rejestracji do celów VAT, a proces importu w całej swojej złożoności nie został uproszczony w takim stopniu, w jakim byłoby to możliwe.

Rozszerzenie zakresu OSS i IOSS zapewniłoby dalsze zmniejszenie konieczności wielokrotnej rejestracji do celów VAT w UE.

Wniosek dotyczący VAT w epoce cyfrowej jest inicjatywą REFIT, która odnosi się do przepisów dotyczących VAT w kontekście rosnącego wykorzystania technologii cyfrowej³⁵,

³³ Zob. pkt 3 poniżej.

³⁴ Konkluzje Rady w sprawie wdrożenia pakietu dotyczącego VAT w handlu elektronicznym, ST 7104/22 z dnia 15 marca 2022 r.

³⁵ Program prac Komisji na 2022 r., załącznik II: Inicjatywy w ramach programu REFIT, podsekcja „Gospodarka służąca ludziom” (pkt 20).

zarówno wśród organów podatkowych, jak i przedsiębiorców. W systemie VAT nie wykorzystano jeszcze w pełni możliwości, jakie stwarza ten postęp technologiczny. Nowe narzędzia i rozwiązania cyfrowe pomogą organom podatkowym skuteczniej radzić sobie z luką w podatku VAT, umożliwiając zarazem uproszczenie przestrzegania przepisów dotyczących VAT i obniżenie związanych z tym kosztów. Celem tej inicjatywy jest zatem dalsze dostosowanie unijnych ram VAT do epoki cyfrowej.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Niniejsza inicjatywa jest spójna z przedłożonym w 2018 r. przez Komisję wnioskiem³⁶ w sprawie docelowego systemu VAT dotyczącego opodatkowania wymiany handlowej między państwami członkowskimi, który nadal jest przedmiotem dyskusji w Radzie. Celem niniejszego wniosku jest zastąpienie obowiązującego obecnie systemu przejściowego³⁷ poprzez potraktowanie transakcji wewnątrzwspólnotowych w taki sam sposób jak transakcji krajowych. VAT byłby należny w państwie członkowskim przeznaczenia towarów³⁸ według stawki tego państwa członkowskiego, ale byłby naliczany i pobierany przez dostawcę w jego własnym państwie członkowskim. Inicjatywa „VAT w epoce cyfrowej” może potencjalnie wzmocnić zarówno obecny, jak i docelowy system VAT.

Pakiet dotyczący VAT w handlu elektronicznym miał na celu przekształcenie, aktualizację i modernizację systemu VAT, aby zapewnić jego adekwatność i skuteczne zastosowanie w nowych realiach rynku handlu elektronicznego. Jednocześnie reformy miały ułatwić przestrzeganie przepisów dotyczących VAT przedsiębiorstwom, które zgodnie z prawem prowadzą transgraniczną działalność handlową w internecie, za sprawą przyjęcia nowego podejścia do poboru podatku. Głównym celem było stworzenie sprawiedliwszego, prostszego i bardziej zharmonizowanego systemu podatkowego. Niniejszy wniosek nawiązuje do udanej reformy przepisów dotyczących VAT w handlu elektronicznym, jeszcze bardziej zmniejszając konieczność rejestracji niezidentyfikowanych do celów VAT przedsiębiorstw w państwie członkowskim konsumpcji. Obejmuje to m.in. aktualizację obowiązujących przepisów dotyczących handlu elektronicznego mających zastosowanie do małych i średnich przedsiębiorstw (MSP), umożliwiającą MŚP korzystanie z uproszczeń wynikających zarówno z nowych procedur dla MŚP, jak i istniejących procedur OSS³⁹.

Inicjatywa wspiera unijną strategię zrównoważonego wzrostu gospodarczego⁴⁰, która odnosi się do skuteczniejszego poboru podatków, ograniczenia oszustw podatkowych, unikania

³⁶ COM(2018) 329 final.

³⁷ W ramach obecnego systemu VAT nie jest pobierany od transakcji transgranicznych, w przeciwieństwie do transakcji krajowych, co umożliwia podatnikom nabywanie towarów bez VAT w ramach jednolitego rynku i stanowi przerwanie łańcucha płatności cząstkowych, stwarzając zachętę do oszustw.

³⁸ W późniejszym czasie system ten zostałby rozszerzony na usługi.

³⁹ [Dyrektywa Rady \(UE\) 2025/285 w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw.](#)

⁴⁰ W planach odbudowy i zwiększania odporności państw członkowskich przewidziano szeroki zestaw reform, które mają przyczynić się do poprawy otoczenia działalności gospodarczej i sprzyjać przyjmowaniu technologii cyfrowych i ekologicznych. Uzupełnieniem tych reform są istotne działania na rzecz cyfryzacji organów podatkowych jako strategicznego sektora administracji publicznej. (Roczna analiza zrównoważonego wzrostu gospodarczego 2022, COM(2021) 740 final).

i uchylania się od opodatkowania oraz zmniejszenia kosztów przestrzegania przepisów dla przedsiębiorstw, osób fizycznych i organów podatkowych. Udoskonalenie systemów opodatkowania w celu sprzyjania bardziej zrównoważonej i sprawiedliwej działalności gospodarczej jest również częścią unijnego programu na rzecz konkurencyjnej zrównoważoności.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Inicjatywa „VAT w epoce cyfrowej” jest związana z traktatowym celem ustanowienia sprawnie działającego rynku wewnętrznego⁴¹ i odzwierciedla priorytety Komisji Europejskiej⁴² w zakresie poprawy otoczenia podatkowego przedsiębiorstw na jednolitym rynku, a także rozwiązania problemu różnic w przepisach podatkowych, które mogą stanowić przeszkodę dla głębszej integracji jednolitego rynku. Niniejsza inicjatywa ma na celu dostosowanie unijnych ram VAT do epoki cyfrowej. W związku z tym jej cele są również zgodne z jednym z sześciu głównych priorytetów Komisji, jakim jest „Europa na miarę ery cyfrowej”, oraz przewidzianym w jego ramach celem polegającym na umożliwieniu przedsiębiorstwom wykorzystania potencjału transformacji cyfrowej.

Komisja uznała za priorytet usprawnienie poboru podatków oraz ograniczenie oszustw podatkowych, unikania i uchylania się od opodatkowania⁴³. Te dwa zagadnienia stanowią podstawę inicjatywy. Inicjatywa wspiera również unijną strategię zrównoważonego wzrostu gospodarczego⁴⁴, która odnosi się do skuteczniejszego poboru podatków, ograniczenia oszustw podatkowych, unikania i uchylania się od opodatkowania oraz zmniejszenia kosztów przestrzegania przepisów dla przedsiębiorstw, osób fizycznych i organów podatkowych. Kwestię udoskonalenia systemów opodatkowania w celu sprzyjania bardziej zrównoważonej i sprawiedliwej działalności gospodarczej uwzględniono również w unijnym programie na rzecz konkurencyjnej zrównoważoności.

Inicjatywa „VAT w epoce cyfrowej” jest realizowana równolegle z innymi inicjatywami Komisji dotyczącymi gospodarki cyfrowej, takimi jak niedawno przedstawiony wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie poprawy warunków pracy osób pracujących za pośrednictwem cyfrowych platform pracy⁴⁵ oraz trwające prace dotyczące krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych. Ogólny kierunek w ramach tych inicjatyw

⁴¹ Art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE).

⁴² https://ec.europa.eu/info/sites/default/files/political-guidelines-next-commission_pl_0.pdf

⁴³ Roczna analiza zrównoważonego wzrostu gospodarczego 2021 (zob. s. 13) : <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX:52021DC0740&qid=1647868555421&from=EN>.

⁴⁴ W planach odbudowy i zwiększania odporności państw członkowskich przewidziano szeroki zestaw reform, które mają przyczynić się do poprawy otoczenia działalności gospodarczej i sprzyjać przyjmowaniu technologii cyfrowych i ekologicznych. Uzupełnieniem tych reform są istotne działania na rzecz cyfryzacji organów podatkowych jako strategicznego sektora administracji publicznej. (Roczna analiza zrównoważonego wzrostu gospodarczego 2022, COM(2021) 740 final).

⁴⁵ Oczekuje się, że dyrektywa ta przyczyni się do wprowadzenia pewności prawa w odniesieniu do statusu zatrudnienia osób pracujących za pośrednictwem cyfrowych platform pracy, poprawy warunków ich pracy (w tym warunków pracy osób samozatrudnionych, które pracują za pośrednictwem platform podlegających zarządzaniu algorytmicznemu) oraz zwiększenia przejrzystości i identyfikowalności pracy za pośrednictwem platform internetowych, w tym w sytuacjach transgranicznych.

jest taki, aby platformy były bardziej odpowiedzialne i odgrywały większą rolę w ramach regulacyjnych. Jest to zgodne ze zmianami zaproponowanymi w niniejszej dyrektywie dotyczących gospodarki opartej na platformach cyfrowych, gdzie w określonych okolicznościach to platformy będą odpowiedzialne za płacenie należnego VAT zamiast małych dostawców działających za pośrednictwem platform. Poprawi to pobór VAT, ponieważ wielu z tych dostawców nie jest świadomych swoich potencjalnych obowiązków w zakresie VAT, a w każdym razie napotkałoby trudności w ich wypełnianiu.

Inicjatywa „VAT w epoce cyfrowej” zapewnia również spójność z istniejącymi przepisami w dziedzinie cyfrowej, takimi jak dyrektywa UE w sprawie fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych (B2G)⁴⁶. Niniejsza dyrektywa ma na celu ułatwienie stosowania wspólnej normy europejskiej dotyczącej fakturowania elektronicznego we wszystkich państwach członkowskich, aby wspierać interoperacyjność i konwergencję na poziomie UE. Może to potencjalnie zmniejszyć przeszkody w handlu transgranicznym, które wynikają ze współistnienia różnych krajowych wymogów prawnych i norm technicznych w zakresie fakturowania elektronicznego. W inicjatywie „VAT w epoce cyfrowej” przewidziano, że ta norma europejska dotycząca fakturowania elektronicznego będzie metodą domyślną na potrzeby wymogów w zakresie sprawozdawczości VAT w formie cyfrowej.

Inicjatywa ta jest również zgodna z planem działań dla organów celnych⁴⁷. Zarządzanie handlem elektronicznym jest jednym z czterech kluczowych obszarów działania przewidzianych w planie działań dla organów celnych. W związku z tym usprawnienie procedury punktu kompleksowej obsługi importu (IOSS) w niniejszym wniosku ogranicza się do obowiązkowego zapewnienia tej procedury dla platform. Wszelkie inne usprawnienia lub rozszerzenia, takie jak zniesienie progu 150 EUR, poniżej którego można korzystać z tej procedury uproszczonej, zostaną dokonane w ramach niniejszej reformy celnej⁴⁸.

W sprawozdaniu końcowym z Konferencji w sprawie przyszłości Europy⁴⁹ obywatele wzywają do „harmonizacji i koordynacji polityki podatkowej w państwach członkowskich UE w celu zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania i unikaniu opodatkowania”, „promowania współpracy między państwami członkowskimi UE w celu dopilnowania, by wszystkie przedsiębiorstwa w UE płaciły sprawiedliwą część podatków”. Inicjatywa „VAT w epoce cyfrowej” jest zgodna z tymi celami.

⁴⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/55/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych.

⁴⁷ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego „Wprowadzenie unii celnej na kolejny poziom – plan działania”, Bruksela, 28.9.2020 ([customs-action-plan-2020_en.pdf \(europa.eu\)](#)).

⁴⁸ [Commission seeks views on upcoming EU customs reform \[Komisja zbiera opinie na temat nadchodzącej reformy celnej UE\] \(europa.eu\)](#).

⁴⁹ Konferencja w sprawie przyszłości Europy – sprawozdanie z wyników, maj 2022 r., propozycja nr 16 pkt 1–3. Konferencja w sprawie przyszłości Europy odbywała się między kwietniem 2021 r. a majem 2022 r. Było to wyjątkowe, oddolne działanie z zakresu demokracji deliberatywnej na szczeblu paneuropejskim, w którym udział wzięły tysiące obywateli UE, a także podmioty polityczne, partnerzy społeczni, przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego i najważniejsze zainteresowane strony.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Niniejsza dyrektywa zmienia dyrektywę VAT na podstawie art. 113 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Artykuł ten stanowi, że Rada, stanowiąc jednomyślnie zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą i po konsultacji z Parlamentem Europejskim oraz Komitetem Ekonomiczno-Społecznym, może uchwalić przepisy dotyczące harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków pośrednich.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Niniejsza inicjatywa jest zgodna z zasadą pomocniczości. Ze względu na konieczność zmiany dyrektywy VAT cele niniejszej inicjatywy nie mogą zostać osiągnięte przez same państwa członkowskie. W związku z tym Komisja, która jest odpowiedzialna za zapewnienie sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku i wspieranie ogólnych interesów UE, musi zaproponować działania służące poprawie sytuacji.

Co więcej, z uwagi na to, że główne problemy, o których mowa – niewystarczający pobór i nieoptymalna kontrola VAT oraz nadmierne obciążenia i koszty przestrzegania przepisów – są wspólne dla wszystkich państw członkowskich, nieskoordynowane i rozproszone działania krajowe mogłyby potencjalnie zakłócić handel wewnątrzunijny. Podczas ukierunkowanych konsultacji⁵⁰ przedsiębiorcy opowiedzieli się w większym stopniu za stosowaniem przepisów dotyczących VAT na szczeblu unijnym niż za koniecznością spełniania różnych obowiązków sprawozdawczych lub rejestracyjnych na szczeblu krajowym. Podobnie jak w przypadku platform, w sektorach krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych i przewozu osób występują znaczące zakłócenia konkurencji między rynkiem internetowym i rynkiem tradycyjnym, brakuje również zharmonizowanego podejścia do miejsca świadczenia usług ułatwiających. Dlatego też Komisja musi zadbać o to, by przepisy dotyczące VAT były zharmonizowane. Jeśli chodzi o pobór i kontrolę VAT, wielkość luki w podatku VAT i jej utrzymywanie się w czasie sygnalizują, że instrumenty krajowe nie są wystarczające do celów walki z oszustwami transgranicznymi, na co wskazuje szacowany poziom wewnątrzwspólnotowych oszustw typu „znikający podmiot gospodarczy”, które można skutecznie i efektywnie zwalczać jedynie w drodze skoordynowanych działań na szczeblu unijnym. Wewnątrzunijny aspekt oszustw związanych z VAT wymaga zatem interwencji UE w odniesieniu do obowiązków sprawozdawczych.

• Proporcjonalność

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności i nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów Traktatów, a w szczególności sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku.

Proporcjonalność zapewniona jest poprzez umożliwienie państwom członkowskim podjęcia decyzji co do wprowadzenia krajowych wymogów w zakresie sprawozdawczości,

⁵⁰ VAT in the Digital Age. Final Report (vol. IV Consultation Activities) [VAT w epoce cyfrowej. Sprawozdanie końcowe] (tom IV – Działania konsultacyjne). Umowa szczegółowa nr 07 wdrażająca umowę ramową nr TAXUD/2019/CC/150.

w szczególności w zależności od tego, czy poziom krajowych oszustw związanych z VAT stanowi dla nich palący problem. Wymóg interoperacyjności lub konwergencji systemów krajowych z wewnątrzunijną sprawozdawczością cyfrową jest niezbędny, by można było przyjąć ogólnounijne ramy wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej.

W obszarze gospodarki opartej na platformach cyfrowych proporcjonalność jest zapewniona poprzez ukierunkowanie środka na sektory najmu lokali mieszkalnych i przewozu osób, w których problem nierównego traktowania pod względem podatku VAT jest najbardziej dotkliwy.

Proporcjonalność zapewnia ponadto fakt, że filar inicjatywy dotyczący „jednej rejestracji VAT” nie zakłóca krajowych procesów rejestracji do celów VAT. Jego głównym celem jest ograniczenie przypadków, w których przedsiębiorca mający siedzibę poza państwem członkowskim konsumpcji ma obowiązek zarejestrować się do celów VAT w tym państwie członkowskim.

Ogólnounijne ramy obsługi rejestracji do celów VAT są proporcjonalne, ponieważ zapewnią bardziej zrównoważone funkcjonowanie jednolitego rynku. Ze względu na swój charakter likwidacja konieczności wielokrotnej rejestracji w UE jest możliwa jedynie za pośrednictwem wniosku dotyczącego zmiany dyrektywy VAT.

- **Wybór instrumentu**

Wniosek wymaga zmiany dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej („dyrektywa VAT”), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 282/2011 ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010 w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

1 lipca 2021 r. wszedł w życie pakiet dotyczący VAT w handlu elektronicznym, w ramach którego wprowadzono szereg zmian w przepisach dotyczących VAT regulujących opodatkowanie transgranicznej działalności w dziedzinie handlu elektronicznego między przedsiębiorstwami a konsumentami (B2C) w UE. Zmiany, które są najbardziej godne uwagi, to rozszerzenie zakresu procedury unijnej i procedury nieunijnej w ramach małych punktów kompleksowej obsługi (MOSS); zniesienie progu zwolnienia z VAT wynoszącego 22 EUR dla towarów importowanych; oraz wprowadzenie IOSS (punktów kompleksowej obsługi importu) i specjalnych rozwiązań wspierających pobór podatku VAT od sprzedaży na odległość towarów importowanych, których wartość nie przekracza 150 EUR.

Komisja przeprowadziła ocenę *ex post* pierwszych sześciu miesięcy stosowania pakietu dotyczącego VAT w handlu elektronicznym. Wstępne wyniki są bardzo obiecujące i świadczą o sukcesie nowych środków. W sumie w ciągu pierwszych sześciu miesięcy za pośrednictwem tych trzech procedur (unijnej procedury OSS, nieunijnej procedury OSS oraz procedury IOSS) pobrano podatek VAT w wysokości prawie 8 mld EUR. Wyniki oceny pokazują, że w ramach unijnej procedury OSS i nieunijnej procedury OSS pobrano podatek VAT w wysokości około 6,8 mld EUR, co dałoby w skali roku co najmniej 13,6 mld EUR. Ponadto w ciągu pierwszych sześciu miesięcy pobrano podatek VAT w wysokości około 2

mld EUR związku z importem przesyłek o niskiej wartości, których wartość rzeczywista nie przekracza 150 EUR, co dałoby w skali roku około 4 mld EUR. Z kwoty 2 mld EUR podatku VAT pobranego w pierwszych sześciu miesiącach w związku z importem towarów o niskiej wartości prawie 1,1 mld EUR pobrano za pośrednictwem punktów kompleksowej obsługi importu. Dzięki omawianemu pakietowi osiągnięto cel, jakim jest ustanowienie sprawiedliwszego i prostszego systemu opodatkowania, a jednocześnie zapewniono ochronę dochodów państw członkowskich z tytułu VAT.

Wdrożenie pakietu pomogło również w przeciwdziałaniu oszustwom związanym z VAT. Z analizy danych celnych wynika, że na ośmiu największych przedsiębiorców zarejestrowanych w IOSS przypadało około 91 % wszystkich transakcji zgłoszonych do importu do UE za pośrednictwem IOSS. Są to bardzo obiecujące dane, gdyż pokazują one wpływ, jaki na przestrzeganie przepisów ma nowy przepis dotyczący „uznawania za dostawcę” odnoszący się do platform handlowych. We wniosku przewidziano zatem wprowadzenie systemu podmiotów uznawanych za dostawcę w sektorach najmu lokali mieszkalnych i przewozu osób w gospodarce opartej na platformach cyfrowych.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

6 grudnia 2019 r. Dyrekcja Generalna Komisji Europejskiej ds. Podatków i Unii Celnej (DG TAXUD) zorganizowała w Brukseli (Belgia) wydarzenie dotyczące inicjatywy „VAT w epoce cyfrowej”. W ramach tego wydarzenia zainteresowane strony działające w dziedzinie VAT spotkały się, aby wspólnie zastanowić się nad możliwościami i wyzwaniem, jakie nowe technologie niosą ze sobą w tej dziedzinie. W szczególności omówiono potencjał wykorzystania zaawansowanych technologii. Seminarium to stanowiło również okazję do podzielenia się najnowszymi doświadczeniami dotyczącymi sposobów wykorzystywania przez państwa członkowskie rozwiązań cyfrowych do celów sprawozdawczości dotyczącej VAT, poboru tego podatku i wykrywania oszustw z nim związanych.

Komisja przeprowadziła dyskusje na poziomie technicznym z dwoma grupami ekspertów – Grupą ds. Przyszłości Podatku VAT i Grupą Ekspertów ds. VAT. Na posiedzeniach Grupy ds. Przyszłości Podatku VAT (9 lutego i 6 maja 2022 r.) oraz Grupy Ekspertów ds. VAT (29 listopada 2021 r. i 10 czerwca 2022 r.) omówiono różne kwestie związane z inicjatywą „VAT w epoce cyfrowej”. Zadaniem podgrupy „Aspekty gospodarki platform związane z podatkiem VAT”, w której skład weszli członkowie Grupy ds. Przyszłości Podatku VAT i Grupy Ekspertów ds. VAT, było doradztwo na rzecz DG TAXUD i udzielenie jej wsparcia za pośrednictwem dogłębnej analizy problemów związanych z podatkiem VAT napotykanym przez poszczególne podmioty w gospodarce opartej na platformach cyfrowych. Wynik jej prac można znaleźć na stronie: [2. GRUPA DS. PRZYSZŁOŚCI PODATKU VAT – Biblioteka \(europa.eu\)](#).

Odbyły się również dwa warsztaty w ramach programu Fiscalis (w maju i październiku 2021 r.), których celem było zebranie informacji zwrotnych od państw członkowskich i zainteresowanych stron na temat sprawozdania okresowego i projektu sprawozdania końcowego z badania „VAT w epoce cyfrowej”.

Zorganizowano również konsultacje publiczne trwające od 20 stycznia do 5 maja 2022 r., w ramach których uzyskano 193 odpowiedzi. Konsultacje miały na celu uzyskanie opinii zainteresowanych stron na temat tego, czy obecne przepisy dotyczące VAT są dostosowane do epoki cyfrowej, oraz w jaki sposób można wykorzystać technologię cyfrową, aby pomóc państwom członkowskim w walce z oszustwami związanymi z VAT oraz zapewnić korzyści przedsiębiorstwom. Sprawozdanie z konsultacji dostępne jest na stronie poświęconej

konsultacjom publicznym dotyczącym inicjatywy: https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/13186-VAT-in-the-digital-age/F_pl.

Zainteresowane strony były zgodne co do tego, że istnieje rozdzźwięk między zdezaktualizowanymi przepisami dotyczącymi VAT a obecną epoką cyfrową.

Jeśli chodzi o sprawozdawczość VAT, respondenci zgodzili się, że wymogi w zakresie sprawozdawczości cyfrowej mogą przynieść korzyści, i wyraźnie zaznaczyli, że preferują rozwiązanie polegające na fakturowaniu elektronicznym, które może być również wykorzystywane w ich procesach wewnętrznych. Państwa członkowskie zaapelowały o większą autonomię w podejmowaniu decyzji w kwestii krajowych wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej.

Jeśli chodzi o gospodarkę opartą na platformach cyfrowych zainteresowane strony zasadniczo dostrzegały związane z tym problemy, przy czym w zależności od modelu biznesowego respondenta wyrażane były mniej lub bardziej zróżnicowane opinie. Strony, których dotknęłyby te problemy (tj. platformy), generalnie odrzuciły przepis dotyczący „podmiotu uznawanego za dostawcę” i opowiedziały się za utrzymaniem *status quo*.

W kwestii rejestracji do celów VAT zainteresowane strony zgodnie przyznały, że należy rozszerzyć zakres OSS/IOSS. Przedsiębiorcy opowiedzieli się również za wprowadzeniem obowiązku stosowania odwrotnego obciążenia w przypadku dostaw między przedsiębiorstwami realizowanych przez osoby niemające siedziby. Wyrażono również poparcie dla wprowadzenia obowiązku korzystania z IOSS.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Komisja wykorzystwała analizę przeprowadzoną przez Economisti Associati S.r.l. na potrzeby badania „VAT w epoce cyfrowej” (prowadzonego od października 2020 r. do marca 2022 r.)⁵¹. Sprawozdanie końcowe przedstawiono 1 kwietnia 2022 r.

Celem badania była w pierwszej kolejności ocena aktualnej sytuacji w odniesieniu do wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej i opodatkowania podatkiem VAT podmiotów gospodarki opartej na platformach cyfrowych, jednej rejestracji VAT oraz punktów kompleksowej obsługi importu, a ponadto ocena skutków szeregu możliwych inicjatyw politycznych w tych obszarach.

- **Ocena skutków**

Rada ds. Kontroli Regulacyjnej przeanalizowała ocenę skutków wniosku 22 czerwca 2022 r. i wydała pozytywną opinię na jej temat (Ares(2022)4634471). Rada zaleciła dodanie bardziej szczegółowych informacji w celu lepszego opisanie metodyki wykorzystanej do modelowania i dalszego doprecyzowania wariantów. Ocena skutków została odpowiednio zmieniona, aby uwzględniała perspektywy państw członkowskich i sektorów dotyczące gospodarki opartej na platformach cyfrowych; wyczerpująco opisano analizę ekonometryczną/techniki wykorzystane do modelowania oraz szczegółowo przedstawiono strukturę wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej powiązaną z poszczególnymi wariantami.

⁵¹ VAT in the Digital Age. Final report [VAT w epoce cyfrowej. Sprawozdanie końcowe] (tomy I–III). Umowa szczegółowa nr 07 wdrażająca umowę ramową nr TAXUD/2019/CC/150.

W ocenie skutków przeanalizowano kilka wariantów strategicznych.

- W przypadku **sprawozdawczości VAT** warianty obejmowały z jednej strony proste zalecenie wprowadzenia unijnych wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej i wniosek dotyczący określonego formatu danych, z drugiej zaś wprowadzenie wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej zarówno na szczeblu unijnym, jak i krajowym.
- Jeśli chodzi o **opodatkowanie podatkiem VAT podmiotów gospodarki opartej na platformach cyfrowych**, w zakres wariantów wchodziło zarówno doprecyzowanie kwestii prawnych, jak i wprowadzenie szerokiego przepisu dotyczącego „podmiotu uznawanego za dostawcę” mającego zastosowanie do wszystkich transakcji sprzedaży usług za pośrednictwem platform.
- W temacie **rejestracji do celów VAT** warianty dotyczyły handlu wewnątrzunijnego (różne zakresy rozszerzenia OSS i wprowadzenie odwrotnego obciążenia dla dostaw między przedsiębiorcami realizowanych przez osoby niemające siedziby) oraz przywozu przesyłek o niskiej wartości (wprowadzenie obowiązku korzystania z IOSS przez różnych dostawców, z określonym limitem/bez określonego limitu oraz zniesienie progu w wysokości 150 EUR w odniesieniu do korzystania z IOSS).

W ramach analizy wykazano, że jeśli chodzi o poszczególne warianty, największą równowagę pod względem skuteczności, proporcjonalności i pomocniczości oferuje połączenie wprowadzenia wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej na szczeblu unijnym, przepisu dotyczącego „podmiotu uznawanego za dostawcę” w odniesieniu do sektorów krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych i przewozu osób i kombinacji większego rozszerzenia OSS, odwrotnego obciążenia i obowiązkowego korzystania z IOSS przez platformy.

Oczekuje się, że w latach 2023–2032 podejście to przyniesie 172–214 mld EUR korzyści netto, w tym 51 mld EUR oszczędności. Oszczędności te obejmują:

- 41,4 mld EUR z tytułu sprawozdawczości VAT (11 mld EUR z tytułu zniesienia dotychczasowych obowiązków sprawozdawczych, 24,2 mld EUR z tytułu zmniejszenia kosztów fragmentacji, 4,3 mld EUR oszczędności dzięki korzystaniu z wstępnie wypełnionych deklaracji VAT oraz 1,9 mld EUR korzyści z tytułu fakturowania elektronicznego);
- 0,5 mld EUR z tytułu usprawnień i doprecyzowań w obszarze gospodarki opartej na platformach cyfrowych oraz
- 8,7 mld EUR z tytułu zniesienia obowiązków w zakresie rejestracji do celów VAT. Oczekuje się również korzyści środowiskowych, społecznych i związanych z automatyzacją procesów w przedsiębiorstwie, a także korzyści związanych z funkcjonowaniem rynku wewnętrznego (bardziej wyrównane warunki działania) i efektywnością kontroli podatkowych.

Zgodnie z celami zrównoważonego rozwoju nr 8 i 9⁵² bardziej efektywny i zrównoważony system VAT przyczynia się do wzrostu gospodarczego, a sprawozdawczość cyfrowa wspiera automatyzację procesów w przedsiębiorstwie i sprzyja innowacjom. Zgodnie z zasadą „domyślnej cyfrowości” wprowadzenie sprawozdawczości cyfrowej pozwala na oszczędności związane z mniejszą liczbą faktur papierowych i niesie ze sobą korzyści dla środowiska.

Ocena skutków wraz z załącznikami, streszczenie oraz opinia Rady ds. Kontroli Regulacyjnej na temat oceny skutków są dostępne na stronie poświęconej konsultacjom na portalu „Wyraż swoją opinię”: https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/13186-Podatek-VAT-w-epoce-cyfrowej_pl

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Niniejszy wniosek jest inicjatywą REFIT mającą na celu modernizację obecnych przepisów dotyczących VAT i uwzględnienie możliwości, jakie dają technologie cyfrowe⁵³. Oczekuje się, że wniosek posłuży do harmonizacji opodatkowania podatkiem VAT i wspierania dostaw transgranicznych na jednolitym rynku oraz przyczyni się do poprawy poboru podatku, a tym samym zapewni stabilne dochody w okresie odbudowy po pandemii COVID-19.

Oczekuje się, że przedsiębiorstwa prowadzące transakcje transgraniczne odczują korzyści netto z wprowadzenia wniosku. Ogólnie rzecz biorąc, wprowadzenie wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej na szczeblu unijnym, systemu podmiotów uznawanych za dostawcę oraz jednej rejestracji VAT będzie zgodne z zasadą „jedno więcej – jedno mniej”, a nawet „jedno więcej – wiele mniej”, biorąc pod uwagę liczne obowiązki nałożone przez organy krajowe. Szacuje się, że łączne oszczędności w okresie 10 lat od 2023 do 2032 r. wyniosą 51 mld EUR, a całkowity koszt wdrożenia (dla przedsiębiorstw i administracji krajowych) w tym samym okresie wyniesie 13,5 mld EUR.

Oczekuje się, że zniesienie obowiązku przedkładania informacji podsumowujących w związku z wprowadzeniem wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej przyniesie korzyści netto przedsiębiorstwom prowadzącym transakcje transgraniczne. Przedsiębiorstwa, które nie prowadzą działalności transgranicznej, (zdecydowana większość mikroprzedsiębiorstw i małych podmiotów) poniosłyby jednak koszty związane z wprowadzeniem wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej. Koszty te mogłyby zostać częściowo złagodzone poprzez wprowadzenie dodatkowych usług na szczeblu krajowym, takich jak wstępne wypełnianie deklaracji VAT. Według przewidywań jedna rejestracja VAT w jeszcze większym stopniu ograniczy konieczność wielokrotnej rejestracji w innych państwach członkowskich oraz pomoże zmniejszyć obciążenia administracyjne i powiązane koszty dla przedsiębiorstw realizujących dostawy transgraniczne na jednolitym rynku.

Inicjatywę „VAT w epoce cyfrowej” uwzględniono w rocznym programie prac na 2022 r. platformy ds. dostosowania się do wymogów przyszłości, uznając jej potencjał w zakresie

⁵² <https://sdgs.un.org/goals>.

⁵³ Program prac Komisji na 2022 r., załącznik II: Inicjatywy w ramach programu REFIT, podsekcja „Gospodarka służąca ludziom” (pkt 20).

zmniejszenia obciążeń administracyjnych w dziedzinie polityki⁵⁴. Dowody, na których opiera się opinia tej grupy ekspertów z 5 grudnia 2022 r., zostały uwzględnione podczas przygotowywania niniejszego wniosku.

- **Prawa podstawowe**

Nie dotyczy

4. WPLYW NA BUDŻET

Oczekuje się, że wniosek przyczyni się do zwiększenia dochodów państw członkowskich z tytułu VAT. Cel operacyjny określono jako zmniejszenie luki w podatku VAT do 4 punktów procentowych w porównaniu z poziomem z 2019 r., z uwzględnieniem scenariusza bazowego. Szacowane ogólne korzyści w latach 2023–2032, w tym dodatkowe dochody z tytułu VAT, wyniosą 172–214 mld EUR.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Komitet ds. VAT – komitet doradczy zajmujący się kwestiami związanymi z podatkiem VAT, w którego skład wchodzi przedstawiciele wszystkich państw członkowskich i któremu przewodniczą urzędnicy Komisji z Dyrekcji Generalnej ds. Podatków i Unii Celnej (DG TAXUD) – będzie monitorował wdrażanie inicjatywy „VAT w epoce cyfrowej” oraz omawiał i wyjaśniał ewentualne problemy z interpretacją nowych przepisów wśród państw członkowskich.

Stały Komitet Współpracy Administracyjnej będzie zajmował się wszystkimi możliwymi kwestiami dotyczącymi współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi wynikającymi z nowych przepisów objętych niniejszym pakietem legislacyjnym. W przypadku konieczności wprowadzenia nowych zmian legislacyjnych możliwe będą dalsze konsultacje z Grupą ds. Przyszłości Podatku VAT i Grupą Ekspertów ds. VAT.

Ponadto Komisja i państwa członkowskie będą monitorować i oceniać, w oparciu o wskaźniki określone w sekcji 4 oceny skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi, czy niniejsza inicjatywa funkcjonuje prawidłowo i w jakim zakresie osiągnięte zostały jej cele.

- **Dokumenty wyjaśniające (w przypadku dyrektyw)**

Wniosek wymaga sporządzenia dokumentów wyjaśniających dotyczących transpozycji do prawa krajowego.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Platformy: art. 28a, 46a, 135 ust. 3, 136b, 172a, 242a, 306

⁵⁴ [2022 annual work programme - fit for future platform en.pdf \(europa.eu\)](https://ec.europa.eu/economy_finance/2022-annual-work-programme-fit-for-future-platform_en.pdf)

W sektorach krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych i przewozu osób w gospodarce opartej na platformach cyfrowych zostanie wprowadzony system podmiotów uznawanych za dostawcę (art. 28a). W ramach tego środka w przypadkach, gdy właściwy dostawca nie nalicza VAT, ponieważ jest na przykład osobą fizyczną lub korzysta z procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw, to platforma będzie naliczać i rozliczać VAT od właściwej dostawy. Zapewni to równe warunki działania między platformami oferującymi usługi a innymi tradycyjnymi dostawcami kwalifikującymi się jako podatnicy, a jednocześnie nie obciąży właściwych dostawców prowadzących działalność za pośrednictwem platformy. Model „podmiotów uznawanych za dostawcę” to środek upraszczający mający na celu ułatwienie poboru VAT w określonych sytuacjach. Jest tak zazwyczaj w przypadku, gdy pośrednik w transakcji (tj. platforma) ma większe możliwości, aby zapewnić pobór VAT należnego z tytułu tej transakcji niż właściwy dostawca. Dzieje się tak dlatego, że pobór VAT może być dla właściwego dostawcy zbyt uciążliwy (np. gdy jest on osobą fizyczną lub podatnikiem korzystającym z procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw) albo też istnieje większe bezpieczeństwo jego poboru od tego pośrednika (gdy właściwy dostawca nie ma siedziby w UE). Dalsze elementy dotyczące praktycznego stosowania tego środka znajdują się w towarzyszącym wniosku dotyczącym zmiany rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 282/2011.

W celu uniknięcia nadużyć doprecyzowano, że transakcja, w odniesieniu do której platforma jest podmiotem uznawanym za dostawcę, nie może być objęta procedurą szczególną dla biur podróży (art. 306).

Ponadto wprowadzono doprecyzowania odnoszące się do obowiązujących przepisów dotyczących VAT w tym zakresie. Mianowicie:

- że usługa ułatwiająca świadczona przez platformę powinna być uznawana za usługę pośrednictwa (art. 46a). Pozwala to na jednolite stosowanie przepisów dotyczących miejsca świadczenia usługi ułatwiającej;
- że dostawa realizowana przez właściwego dostawcę na rzecz platformy jest zwolniona z VAT bez prawa do odliczenia (art. 136b);
- że świadczenie usług krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych uznawane jest za sektor o charakterze podobnym do sektora hotelarskiego, a zatem nie kwalifikujący się do zwolnienia z VAT (art. 135). Gwarantuje to takie samo opodatkowanie podatkiem VAT zdarzenia uznanego za dostawę realizowanego przez platformę na rzecz konsumenta końcowego jak świadczenie usług przez tradycyjne hotele na rzecz konsumenta końcowego;
- że dostawa realizowana przez platformę na rzecz odbiorcy końcowego nie powinna wpływać na prawo do odliczenia przysługujące platformie z tytułu jej działalności (art. 172a);
- że w przypadku dostaw niewchodzących w zakres modelu podmiotów uznawanych za dostawcę platforma będzie zobowiązana do prowadzenia ewidencji dotyczącej zarówno dostaw między przedsiębiorcami (B2B), jak i między przedsiębiorcami i konsumentami (B2C) (art. 242a). Sposób przekazywania tych informacji państwom członkowskim zostanie ujednolicony przepisami towarzyszącymi (wniosek w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) nr 904/2010). W przypadku dostaw objętych modelem podmiotów uznawanych za dostawcę zastosowanie będą miały normalne zasady rozliczania podatku VAT.

Ogólną zasadą fakturowania będzie fakturowanie elektroniczne: art. 217, 218 i 232

Dostosowanie dyrektywy VAT do nowej rzeczywistości cyfrowej wymaga zmiany sposobu traktowania faktur elektronicznych. Dotychczas w dyrektywie VAT faktury papierowe i elektroniczne stawiano na równi. W art. 232 był zawarty wymóg, zgodnie z którym stosowanie faktury elektronicznej podlegało akceptacji odbiorcy. Wymóg ten utrudniał państwom członkowskim wdrożenie obowiązkowego fakturowania elektronicznego, które mogłoby zostać wykorzystane jako podstawa systemu sprawozdawczości elektronicznej. Przyczynił się również do spowolnienia rozwoju systemu faktur elektronicznych, gdyż podatnicy nie mogli dostosować swoich systemów fakturowania do pełnego wdrożenia fakturowania elektronicznego, ponieważ musieli wystawiać faktury papierowe, gdy tylko odbiorca nie akceptował wystawienia faktury elektronicznej.

Dzięki niniejszemu wnioskowi sytuacja ta się zmieni, gdyż art. 218 przewiduje, że domyślnym systemem wystawiania faktur będzie fakturowanie elektroniczne. Stosowanie faktur papierowych będzie możliwe tylko w sytuacjach, w których państwa członkowskie na nie zezwolą. Zezwolenie takie nie może obejmować przypadków, które podlegają obowiązkowi sprawozdawczym określonym w tytule XI rozdział 6, ponieważ uniemożliwiłoby to automatyczne zgłaszanie danych lub je utrudniało. Podatnicy będą zawsze mogli wystawiać faktury elektroniczne zgodnie z normą europejską. Jest to norma przyjęta decyzją wykonawczą Komisji (UE) 2017/1870⁵⁵ zgodnie z wnioskiem określonym w dyrektywie 2014/55/UE. Wystawianie i przysyłanie faktur elektronicznych nie może być uzależnione od uprzedniego uzyskania zezwolenia lub walidacji ze strony organów podatkowych państwa członkowskiego, by faktury mogły być przysyłane do odbiorcy. Kilku państwom członkowskim przyznano środek szczególny umożliwiający stosowanie obowiązkowego fakturowania elektronicznego, w ramach którego takie systemy rozliczeń zostały wdrożone. Aby zapewnić zbieżność z unijnym systemem sprawozdawczości cyfrowej, wspomniane systemy mogą być jednak stosowane przez te państwa członkowskie tylko do 1 stycznia 2028 r.

W celu zapewnienia, aby podatnicy nie byli uzależnieni od zgody odbiorcy na wystawienie faktury elektronicznej, w dyrektywie VAT zostaje uchylony art. 232.

Ponadto w dyrektywie VAT zmieniona zostaje definicja faktury elektronicznej, aby dostosować ją do pojęcia zawartego w dyrektywie 2014/55/UE w sprawie fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych, która reguluje fakturowanie elektroniczne w transakcjach między przedsiębiorstwami a administracją publiczną. W rezultacie w przypadku odniesień do faktur elektronicznych będzie w dyrektywie VAT mowa o fakturach w ustrukturyzowanym formacie elektronicznym.

⁵⁵ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2017/1870 z dnia 16 października 2017 r. w sprawie publikacji odniesienia do normy europejskiej dotyczącej fakturowania elektronicznego i wykazu syntaktyk zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/55/UE.

Termin wystawiania faktur za wewnątrzwspólnotowe dostawy towarów i świadczenie usług, w przypadku których stosuje się odwrotne obciążenie: art. 222

W przypadku zwolnionych z podatku wewnątrzwspólnotowych dostaw towarów oraz w przypadku usług świadczonych przez podatników niemających siedziby podlegających odwrotnemu obciążeniu dyrektywa VAT przewiduje termin wystawienia faktury elektronicznej, który może wynosić do 45 dni od chwili wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego.

Nowy system sprawozdawczości stworzono zgodnie z koncepcją przekazywania informacji w czasie rzeczywistym. Biorąc pod uwagę, że podstawą sprawozdawczości jest wystawienie faktury, taki termin spowoduje, że informacje o tych dostawach towarów i świadczeniu usług będą docierać do organów podatkowych z nadmiernym opóźnieniem. Z tego powodu w art. 222 określono termin wystawiania faktur w tych przypadkach wynoszący dwa dni od zaistnienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego.

Zniesienie możliwości wystawiania faktur zbiorczych: art. 223

Celem nowego systemu sprawozdawczości jest dostarczanie organom podatkowym informacji o transakcjach w czasie niemal rzeczywistym oraz wspieranie stosowania faktur elektronicznych. Możliwość wystawiania faktur zbiorczych za miesiąc kalendarzowy stoi w sprzeczności z tymi celami. Z tego powodu uchyla się art. 223, aby dalsze wystawianie faktur zbiorczych nie było już możliwe.

Treść faktur: art. 226

Celem nowego systemu sprawozdawczości jest dostarczanie organom podatkowym niezbędnych informacji, a jednocześnie zminimalizowanie obciążeń administracyjnych dla podatników. Aby osiągnąć ten ostatni cel, wystawianie faktur elektronicznych zostanie w systemie sprawozdawczości wykorzystane do automatyzacji procesu sprawozdawczego. Aby było to możliwe, konieczne jest jednak umieszczanie na fakturze wszystkich informacji wymaganych przez organy podatkowe w związku z obowiązkiem sprawozdawczym.

Z tego powodu zmieniono art. 226, aby zapewnić uwzględnianie na fakturze wszystkich danych, które należy zgłaszać. Elementy danych dodane do treści faktury to identyfikator rachunku bankowego, na którym zostanie zaksięgowana płatność za fakturę, uzgodnione daty i kwoty każdej płatności związanej z konkretną transakcją, a w przypadku faktury korygującej fakturę pierwotną – identyfikator tej faktury pierwotnej.

Usunięcie zdezaktualizowanych artykułów: art. 237

W art. 237 był przewidziany obowiązek przedstawienia przez Komisję sprawozdania dla Parlamentu Europejskiego i Rady oceniającego oddziaływanie przepisów dotyczących

fakturowania. Ponieważ obowiązek ten został już spełniony⁵⁶, nie ma powodu, aby utrzymywać ten artykuł w dyrektywie VAT.

System sprawozdawczości cyfrowej dla transakcji wewnątrzwspólnotowych: art. 262–271

Jednym z celów inicjatywy jest zastąpienie zdezaktualizowanego obowiązku przedstawiania informacji podsumowujących wymogami w zakresie sprawozdawczości cyfrowej dla transakcji wewnątrzwspólnotowych, co pozwoli na szybsze dostarczanie informacji dotyczących poszczególnych transakcji, przy jednoczesnym zapewnieniu ich wyższej jakości. Informacje te będą uwzględniane w systemach analizy ryzyka państw członkowskich, co pomoże im w zwalczaniu oszustw związanych z VAT w handlu wewnątrzwspólnotowym, w szczególności wewnątrzwspólnotowych oszustw typu „znikający podmiot gospodarczy”. Dlatego też rozdział 6 tytułu XI, który odnosił się wcześniej do informacji podsumowujących, odnosi się obecnie do wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej, a jego nowa sekcja 1 – do wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej dla transakcji wewnątrzwspólnotowych.

Wymogi w zakresie sprawozdawczości cyfrowej dla transakcji wewnątrzwspólnotowych obejmą te same transakcje, których dotyczyły informacje podsumowujące, z wyjątkiem magazynów typu *call-off stock* na warunkach określonych w art. 17a, które przestaną istnieć. Uchyła się z tego powodu art. 262 ust. 2. Ponadto dostawy towarów i świadczenie usług podlegające mechanizmowi odwrotnego obciążenia zgodnie z art. 194 będą również uwzględniane w informacjach podsumowujących, a w konsekwencji w wymogach w zakresie sprawozdawczości cyfrowej.

W art. 263 określono główne cechy nowego systemu sprawozdawczości cyfrowej: informacje muszą być przekazywane w odniesieniu do poszczególnych transakcji, termin przekazania danych wynosi dwa dni robocze od wystawienia faktury lub od dnia, w którym faktura powinna była zostać wystawiona w przypadku, gdy podatnik nie dopełnił obowiązku wystawienia faktury, przekazanie danych musi nastąpić drogą elektroniczną, a państwa członkowskie zapewnią środki umożliwiające to przekazanie. Ponadto informacje mogą być przekazywane bezpośrednio przez podatnika lub osobę trzecią w jego imieniu.

Przekazywanie danych może odbywać się zgodnie z normą europejską. Państwa członkowskie mogą zapewnić przekazywanie danych z faktur elektronicznych wystawionych w innym formacie, o ile zezwalają one również na stosowanie normy europejskiej. W każdym razie formaty danych dopuszczone przez państwa członkowskie będą musiały gwarantować interoperacyjność z normą europejską.

Przepis ten zapewnia państwom członkowskim i podatnikom elastyczność w zakresie stosowania różnych formatów do przekazywania danych. Przewiduje on jednak przynajmniej

⁵⁶ Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady oceniające przepisy dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej dotyczące fakturowania (COM(2020) 47).

jedną normę, która będzie akceptowana przez wszystkie państwa członkowskie, a zatem umożliwia on przedsiębiorstwom przekazywanie danych dotyczących transakcji wewnątrzwspólnotowych zgodnie z normą europejską w każdym państwie członkowskim, bez konieczności dostosowywania się do różnych systemów sprawozdawczości.

W art. 264 akapit pierwszy określono informacje, które należy przekazywać w odniesieniu do każdej transakcji. Zasadniczo są to te same informacje, które należało przekazywać w ramach informacji podsumowujących, ale wyszczególnione dla poszczególnych transakcji, a nie zagregowane według nabywców. Dodano jednak nowe pola, aby poprawić wykrywanie oszustw. Te nowe pola to numer pierwotnej faktury w przypadku faktury korygującej, wskazanie rachunku bankowego, na którym zostanie zaksięgowana płatność za fakturę, oraz uzgodnione terminy zapłaty kwoty transakcji. Mając na uwadze pełną normalizację i interoperacyjność, Komisja musi przyjąć przepisy wykonawcze, aby zdefiniować w tym celu jednolitą wiadomość elektroniczną.

Art. 266 umożliwiał państwom członkowskim żądanie dodatkowych danych dotyczących transakcji wewnątrzwspólnotowych. Możliwość ta jest sprzeczna z pożądaną harmonizacją w tej dziedzinie. Dlatego też uchyla się ten artykuł dyrektywy VAT, aby podatnicy zawsze składali te same informacje, gdy realizują transakcję wewnątrzwspólnotową, niezależnie od państwa członkowskiego, w którym transakcja ma miejsce.

W art. 268 nałożono na państwa członkowskie obowiązek gromadzenia danych od podatników, którzy na ich terytorium dokonują wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów lub transakcji traktowanych jako takie nabycie. Państwa członkowskie mogły opcjonalnie gromadzić te dane w ramach informacji podsumowujących.

Zastąpienie informacji podsumowujących nowym systemem sprawozdawczości cyfrowej wymaga zmiany niektórych artykułów dyrektywy VAT, które zawierały odniesienia do informacji podsumowujących, w celu zastąpienia ich odniesieniami do nowego systemu sprawozdawczości. Dotyczy to art. 42, 138a, 262, 265 i 267. Inne artykuły, które regulowały aspekty informacji podsumowujących i które nie są już potrzebne w nowym systemie sprawozdawczości, zostały uchylone. Dotyczy to art. 266, 269, 270 i 271.

System sprawozdawczości cyfrowej dotyczący odpłatnych dostaw towarów i świadczenia usług na terytorium jednego państwa członkowskiego: art. 271a–273

Oprócz zastąpienia informacji podsumowujących nowym systemem sprawozdawczości cyfrowej w odniesieniu do transakcji wewnątrzwspólnotowych inicjatywa ma na celu harmonizację istniejących i przyszłych systemów sprawozdawczości dotyczących odpłatnych dostaw towarów i świadczenia usług dokonywanych na terytorium państwa członkowskiego służącą uniknięciu obciążeń administracyjnych dla podatników prowadzących działalność transgraniczną, które wynikają z tych rozdrobnionych ram. Systemy te będą dostosowane do systemu sprawozdawczości cyfrowej opracowanego na potrzeby transakcji wewnątrzwspólnotowych, co uprości przestrzeganie przepisów przez podatników, którzy będą mogli przedstawiać dane wymagane zarówno w przypadku transakcji krajowych, jak i wewnątrzwspólnotowych we wspólnym formacie w każdym państwie członkowskim.

Harmonizację tę osiągnięto dzięki przepisom zawartym w nowej sekcji 2 rozdziału 6 w tytule XI.

W art. 271a ust. 1 umożliwia się państwom członkowskim wprowadzenie systemu sprawozdawczości dla dostaw towarów i świadczenia usług między podatnikami na ich terytorium. W art. 271a ust. 2 umożliwia się państwom członkowskim wprowadzenie systemu sprawozdawczości dla każdego innego rodzaju transakcji. Ten ust. 2 obejmuje na przykład zgłaszanie dostaw towarów lub świadczenia usług dokonywanych przez podatnika na rzecz osoby prywatnej.

Należy zauważyć, że w art. 271a ustanowiono dla państw członkowskich możliwość, ale nie obowiązek. Jeżeli jednak państwa członkowskie zdecydują się na wprowadzenie systemu sprawozdawczości zgodnie z ust. 1 tego artykułu, czyli systemu sprawozdawczości dla transakcji między podatnikami na ich terytorium, system taki będzie musiał mieć cechy określone w art. 271b.

Cechy systemu sprawozdawczości zawarte w art. 271b są podobne do cech systemu opracowanego w odniesieniu do transakcji wewnątrzwspólnotowych: sprawozdawczość dotycząca poszczególnych transakcji, przekazywanie danych w terminie dwóch dni roboczych od wystawienia faktury lub od dnia, w którym faktura powinna być zostać wystawiona, w przypadku gdy podatnik nie dopełnił obowiązku wystawienia faktury, możliwość przekazywania danych bezpośrednio przez podatnika lub za pośrednictwem dostawcy usług, możliwość przekazywania danych zgodnie z normą europejską. Państwa członkowskie mogą udostępnić podatnikom dodatkowe narzędzia do przekazywania danych. Celem jest również w tym przypadku zapewnienie państwom członkowskim i podatnikom wystarczającej elastyczności w zakresie stosowania różnych metod przekazywania danych, a jednocześnie zapewnienie przynajmniej jednej normy, która będzie akceptowana przez wszystkie państwa członkowskie, a tym samym umożliwienie przedsiębiorstwom przekazywania danych zgodnie z normą europejską w każdym państwie członkowskim, bez konieczności dostosowywania się do różnych systemów sprawozdawczości.

Konieczne będzie sprawdzenie, czy reforma systemu sprawozdawczości pozwala na osiągnięcie celów w postaci zmniejszenia luki w podatku VAT i ograniczenia kosztów ponoszonych przez podatników wynikających z fragmentacji tych systemów. Z tego powodu w art. 271c zobowiązano Komisję do przedstawienia do marca 2033 r. sprawozdania oceniającego wyniki osiągnięte dzięki tej reformie oraz, w razie potrzeby, wniosku dotyczącego działań służących przezwyciężeniu ograniczeń i zaproponowaniu dalszej harmonizacji sprawozdawczości krajowej. Termin ten umożliwi ocenę systemów sprawozdawczości po ich pełnym wdrożeniu, przy uwzględnieniu faktu, że do pełnego dostosowania do zharmonizowanych wymogów może nie dojść do 2028 r.

Do osiągnięcia harmonizacji systemów sprawozdawczości nie wystarczy wdrożenie przyszłych systemów zgodnie z cechami określonymi w niniejszej inicjatywie. Państwa członkowskie, które już posiadają systemy sprawozdawczości dla tych transakcji, będą musiały dostosować je do cech zharmonizowanego systemu sprawozdawczości. W tym celu w ramach inicjatywy wymagane jest przeprowadzenie tego dostosowania najpóźniej do 2028 r.

W art. 273 nadal przyznaje się państwom członkowskim swobodę w zakresie wdrażania obowiązków, które uznają one za konieczne w celu zapewnienia prawidłowego poboru VAT i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania. Swoboda ta jest jednak ograniczona w związku z obowiązkami sprawozdawczymi, które można wdrożyć wyłącznie zgodnie z przepisami tytułu XI rozdział 6, w odniesieniu do transakcji objętych ich zakresem.

Jedna rejestracja VAT oraz ulepszenie obowiązujących przepisów dotyczących handlu elektronicznego i procedury marży

W aktualnych przepisach dotyczących VAT wprowadzono zmiany i doprecyzowania, które przedstawiono poniżej.

W ramach przechodzenia na opodatkowanie zgodne z zasadą miejsca przeznaczenia i zgodnie z art. 4 dyrektywy Rady (UE) 2022/542 w sprawie zmiany dyrektyw 2006/112/WE i (UE) 2020/285 w zakresie stawek podatku od wartości dodanej⁵⁷ zmieniono art. 14 ust. 4 pkt 1 lit. a) w celu rozszerzenia definicji wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość na towary używane, dzieła sztuki, przedmioty kolekcjonerskie i antyki. Ponadto uchyła się art. 35 i tym samym dostawy te są opodatkowane w miejscu przeznaczenia zgodnie z art. 33 lit. a). W konsekwencji pozwala to na stosowanie procedury uproszczonej OSS do deklarowania tej sprzedaży na odległość, a tym samym dalszego zmniejszenia konieczności rejestracji w kilku państwach członkowskich.

W celu ograniczenia możliwości unikania opodatkowania podatkiem VAT nowy art. 39a stanowi, że dostawy dzieł sztuki i antyków bez wysyłki lub transportu (lub dostawy, w przypadku których wysyłka lub transport towarów rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim) są opodatkowane w miejscu, w którym nabywca ma siedzibę, stałe miejsce zamieszkania lub zwykle miejsce pobytu.

Stosowanie zasady dotyczącej podmiotu uznawanego za dostawcę zostało rozszerzone zmianami wprowadzonymi w art. 14a. W szczególności w odniesieniu do dostaw towarów realizowanych na terytorium UE zmieniono ust. 2, aby rozszerzyć stosowanie zasady dotyczącej podmiotu uznawanego za dostawcę. Rozszerzony zakres zasady dotyczącej podmiotu uznawanego za dostawcę będzie teraz obejmował wszystkie dostawy towarów na terytorium UE ułatwione przez interfejs elektroniczny, niezależnie od miejsca siedziby właściwego dostawcy i statusu nabywcy. Ponadto dodano nowy ust. 3, aby zapewnić stosowanie zasady dotyczącej podmiotu uznawanego za dostawcę do przemieszczeń własnych towarów ułatwianych za sprawą użycia interfejsu elektronicznego.

Przepisy dyrektywy VAT dotyczące procedury magazynu typu *call-off stock* zmieniono w celu wprowadzenia daty granicznej 31 grudnia 2024 r., po której nie będzie można dokonywać żadnych nowych przemieszczeń towarów w ramach tej procedury. Dodatkowo zmieniono art. 17a regulujący procedurę magazynu typu *call-off stock* poprzez dodanie nowego ustępu w celu doprecyzowania, że artykuł ten przestanie obowiązywać 31 grudnia 2025 r. Zmiany te wprowadza się w celu odzwierciedlenia faktu, że obecna procedura magazynu typu *call-off stock* nie będzie już konieczna, ponieważ nowa procedura uproszczona OSS dotycząca przemieszczania własnych towarów jest kompleksowa i obejmuje transgraniczne przemieszczanie towarów, które jest obecnie objęte procedurą magazynu typu *call-off stock*.

⁵⁷ Dyrektywa Rady (UE) 2022/542 z dnia 5 kwietnia 2022 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2006/112/WE i (UE) 2020/285 w zakresie stawek podatku od wartości dodanej.

W art. 59c przewidziano próg wynoszący 10 000 EUR dla danego roku kalendarzowego, poniżej którego transgraniczne świadczenie usług telekomunikacyjnych, nadawczych i elektronicznych oraz wewnątrzwspólnotowa sprzedaż towarów na odległość przez dostawcę mającego siedzibę tylko w jednym państwie członkowskim mogą nadal podlegać podatkowi VAT w państwie członkowskim, w którym podatnik świadczący te usługi telekomunikacyjne, nadawcze i elektroniczne ma swoją siedzibę, lub na terytorium którego znajdują się towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu. Doprecyzowano też, że oprócz transgranicznego świadczenia usług telekomunikacyjnych, nadawczych i elektronicznych do tego progu wlicza się jedynie wewnątrzwspólnotową sprzedaż na odległość towarów, które są dostarczane z państwa członkowskiego, w którym podatnik ma siedzibę.

Zmiana w art. 66 pomaga doprecyzować moment zaistnienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczenia usług w ramach uproszczonej nieunijnej procedury OSS i uproszczonej unijnej procedury OSS.

Nowy ustęp 1a w art. 143 przewiduje przyjęcie aktu wykonawczego w celu wprowadzenia środków szczególnych zapobiegających niektórym formom uchylania się od opodatkowania lub unikania opodatkowania poprzez lepsze zabezpieczenie prawidłowego stosowania numeru identyfikacyjnego VAT na potrzeby IOSS dostawcy lub pośrednika działającego w jego imieniu i procesu weryfikacji tego numeru, który jest wymagany dla zastosowania zwolnienia przewidzianego w art. 143 ust. 1 lit. ca).

W celu dalszego minimalizowania konieczności rejestracji w państwie członkowskim, w którym ma miejsce opodatkowanie krajowych dostaw towarów między przedsiębiorcami, zmiana w art. 194 powoduje nałożenie na państwa członkowskie obowiązku akceptacji stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia, w przypadku gdy dostawca, który nie ma siedziby do celów VAT w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny, dokonuje dostaw towarów na rzecz osoby zidentyfikowanej do celów VAT w tym państwie członkowskim. Reforma ta zagwarantuje, że w takich okolicznościach dostawca, który nie jest zidentyfikowany w tym państwie członkowskim, nie będzie się musiał w nim rejestrować. Ponadto zmiana ta wyłącza dostawy towarów objęte procedurą marży z obowiązkowego stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia. Aby zapewnić odpowiednie monitorowanie towarów, ten rodzaj dostaw należy obecnie wymieniać w informacji podsumowującej, o której mowa w art. 262.

Ponieważ nowa uproszczona procedura OSS dla przemieszczania własnych towarów obejmuje transgraniczne przemieszczanie towarów, które są obecnie objęte procedurą magazynu typu *call-off stock*, zmiany w art. 243 ust. 3 i art. 262 ust. 2 prowadzą do usunięcia w dyrektywie VAT przepisów dotyczących procedury magazynu typu *call-off stock* ze skutkiem od 1 stycznia 2026 r., ponieważ nie są one już konieczne. Jak już wspomniano, przewidziano 12-miesięczny okres, w którym można będzie zakończyć procedurę magazynu typu *call-off stock* wdrożoną 31 grudnia 2024 r. lub przed tą datą.

Zmianą w art. 359 rozszerzono zakres nieunijnej procedury OSS na świadczenie usług przez przedsiębiorstwa spoza UE na rzecz wszystkich osób niebędących podatnikami, nawet jeśli

nie mają one stałego miejsca zamieszkania ani zwykłego miejsca pobytu w państwie członkowskim.

Zmiana w art. 365 służy doprecyzowaniu terminu, w jakim można dokonać zmian w odpowiednich deklaracjach VAT składanych w ramach nieunijnej procedury OSS. Zmian można teraz dokonywać w tej samej deklaracji, o ile nastąpiły one przed terminem, w którym należało złożyć deklarację.

Na potrzeby unijnej procedury OSS w nowych ustępach w art. 369a rozszerzono definicję państwa członkowskiego konsumpcji, aby uwzględnić dostawy towarów zgodnie z art. 36 (dostawa towarów wraz z instalacją lub montażem), art. 37 (dostawa towarów na pokładzie jednostki pływającej, statku powietrznego lub pociągu) i art. 39 (dostawa gazu, energii elektrycznej, energii cieplnej i chłodniczej) oraz krajowe dostawy towarów.

W art. 369b określono, że w przypadku wyżej wymienionych rodzajów dostaw unijną procedurę OSS można również stosować, o ile towary te są dostarczane do osób niebędących podatnikami (lub do podatników lub osób prawnych niebędących podatnikami, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE). Procedurę tę można również stosować w odniesieniu do krajowych dostaw towarów objętych procedurą marży na rzecz każdego innego podatnika, dostarczanych w ramach procedury marży przez podatników-pośredników.

Zmiana w art. 369g ust. 1 oraz nowe ustępy zmieniają treść deklaracji składanej w ramach unijnej procedury OSS, aby umożliwić uwzględnienie wyżej wymienionych dostaw.

Zmiana w art. 369g ust. 2 oraz nowy ust. 2a służą doprecyzowaniu informacji, które należy zawrzeć w deklaracji składanej w ramach unijnej procedury OSS w odniesieniu do wyżej wymienionych dostaw, oraz rozstrzygają, że dostawy towarów objęte zerową stawką i w inny sposób objęte zwolnieniem są objęte procedurą unijną, a zatem również podlegają zgłoszeniu.

Zmianą w art. 369g ust. 3 wskazano, że w deklaracji składanej w ramach unijnej procedury OSS uwzględnia się objęte procedurą szczególną świadczenie usług objęte stawką zerową i objęte zwolnieniem na innej podstawie.

Zmiana w art. 369g ust. 4 służy doprecyzowaniu, że zmian w deklaracjach VAT składanych w ramach unijnej procedury OSS po upływie terminu, w jakim należało złożyć deklarację, trzeba dokonać w kolejnej deklaracji.

Zmiana w art. 369j stanowi, że w przypadku deklaracji VAT składanej w ramach unijnej procedury OSS nie ma możliwości odliczenia, ale że VAT podlega zwrotowi zgodnie z odpowiednią procedurą zwrotu.

W nowym ustępie w art. 369m wprowadzono obowiązek korzystania z IOSS przez interfejsy elektroniczne ułatwiające jako podmioty uznawane za dostawcę sprzedaż na odległość niektórych towarów importowanych.

Art. 369p zostaje zmieniony, tak by przed rozpoczęciem korzystania z procedury szczególnej dla importu (IOSS) podatnik lub pośrednik wyznaczony w jego imieniu musiał przedstawić państwu członkowskiemu identyfikacji informacje na temat statusu podatnika uznawanego za dostawcę w odniesieniu do sprzedaży na odległość towarów importowanych do UE.

Jak przewidziano w zmienianych i nowych ustępach art. 369r, jeżeli podatnik nie będzie przestrzegał zasad procedury IOSS, zostanie z niej wykluczony, chyba że wspomniany podatnik będzie zobowiązany do korzystania z tej procedury jako podmiot uznawany za dostawcę. Jeżeli taki podmiot uznawany za dostawcę systematycznie nie będzie przestrzegał zasad dotyczących tej procedury szczególnej, będzie zamiast wykluczenia z procedury podlegał innym sankcjom.

Zmiana w art. 369t ust. 2 służy doprecyzowaniu terminu, w jakim można dokonać zmian w odpowiednich deklaracjach VAT dotyczących procedury IOSS. W przypadku konieczności dokonania zmian w deklaracji po upływie terminu, w jakim należało ją złożyć, należy takich zmian dokonać w kolejnej deklaracji.

Zmiana w art. 369w stanowi, że w ramach procedury szczególnej VAT nie jest odliczany, tylko zwracany zgodnie z odpowiednią procedurą zwrotu.

W nowych art. 369xa–369xk przewiduje się zastosowanie nowej procedury, opracowanej specjalnie w celu uproszczenia obowiązków związanych z przestrzeganiem przepisów dotyczących VAT w przypadku niektórych przemieszczeń własnych towarów.

Art. 369xa zawiera definicje, które mają zastosowanie do nowej procedury dotyczącej przemieszczeń własnych towarów. Dobra kapitałowe lub towary, które nie pozwalają na pełne skorzystanie z prawa do odliczenia VAT w państwie członkowskim, w którym ma miejsce wewnątrzwspólnotowe nabycie, wyklucza się z procedury szczególnej.

W art. 369xb zdefiniowano zakres tej procedury. Każdy podatnik dokonujący przemieszczeń własnych towarów zdefiniowanych w art. 369xa może się zarejestrować w celu skorzystania z tej procedury szczególnej, w którym to przypadku wszystkie jego odpowiednie przemieszczenia będą objęte tą procedurą szczególną.

W art. 369xc podatników korzystających z tej procedury zobowiązuje się do poinformowania drogą elektroniczną swojego państwa członkowskiego identyfikacji o rozpoczęciu lub zaprzestaniu ich działalności podlegającej opodatkowaniu objętej tą procedurą szczególną lub istotnych zmianach tej działalności.

Art. 369xd stanowi, że podatnik korzystający z tej procedury szczególnej rejestruje się do celów przemieszczeń objętych tą procedurą tylko w jednym państwie członkowskim identyfikacji. Do identyfikacji w ramach procedury szczególnej dotyczącej przemieszczania własnych towarów państwo członkowskie identyfikacji wykorzystuje indywidualny numer identyfikacyjny VAT przydzielony już podatnikowi w związku z wypełnianiem jego obowiązków w systemie krajowym.

W art. 369xe przewidziano okoliczności, w których podatnicy korzystający z procedury przemieszczania własnych towarów zostają wykluczeni z tej procedury, w tym m.in. w sytuacji, gdy systematycznie nie przestrzegają oni zasad tej procedury lub zaprzestają wykonywania stosownych czynności.

Art. 369xf stanowi, że deklaracje VAT składa się co miesiąc drogą elektroniczną, nawet gdy nie wykonano żadnej stosownej czynności.

W art. 369xg opisano informacje, które powinna zawierać miesięczna deklaracja VAT, oraz określono, że zmian w tych deklaracjach po upływie terminu, w jakim należało złożyć deklarację, należy dokonać w kolejnej deklaracji.

W art. 369xh określono wymogi dotyczące waluty, którą należy zastosować w deklaracji VAT.

Art. 369xi stanowi, że w przypadku przemieszczeń własnych towarów w ramach tej procedury wewnątrzwspólnotowe nabycia są zwolnione z VAT w państwie członkowskim, do którego towary są wysyłane lub transportowane.

Art. 369xj stanowi, że w wyżej wspomnianej deklaracji VAT nie ma możliwości odliczenia podatku; zamiast tego VAT podlega zwrotowi zgodnie z odpowiednią procedurą zwrotu lub odliczeniu jako naliczony podatek VAT w krajowej deklaracji VAT państwa członkowskiego, o ile podatnik jest już zidentyfikowany do celów VAT w państwie członkowskim w odniesieniu do działalności nieobjętych procedurą szczególną.

W art. 369xk określono obowiązki w zakresie prowadzenia dokumentacji dla podatników korzystających z procedury szczególnej dotyczącej przemieszczeń własnych towarów.

Wniosek

DYREKTYWA RADY**zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących VAT w epoce cyfrowej**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,
stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozwój gospodarki cyfrowej znacząco wpłynął na funkcjonowanie unijnego systemu VAT, gdyż system ten nie jest dostosowany do nowych cyfrowych modeli biznesowych i nie pozwala na pełne wykorzystanie danych generowanych w wyniku transformacji cyfrowej. Należy zmienić dyrektywę Rady 2006/112/WE³, aby uwzględnić tę zmianę.
- (2) Należy dostosować obowiązki sprawozdawcze w zakresie VAT do wyzwań gospodarki opartej na platformach cyfrowych i ograniczyć konieczność posiadania wielu numerów identyfikacyjnych VAT w Unii.
- (3) Uszczuplenie dochodów z tytułu VAT, zwane „luką w podatku VAT”, oszacowano w 2020 r. w Unii na kwotę 93 mld EUR⁴, z czego znaczną część stanowią straty spowodowane oszustwami, w szczególności wewnątrzwspólnotowymi oszustwami typu „znikający podmiot gospodarczy”⁵, których wartość oszacowano na kwotę 40–60

¹ Dz.U. C z , s. .

² Dz.U. C z , s. .

³ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

⁴ Luka w podatku VAT stanowi ogólną różnicę między dochodami z tytułu VAT oczekiwanymi na podstawie przepisów dotyczących podatku VAT i przepisów pomocniczych a kwotą faktycznie pobraną:

https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat/vat-gap_en

⁵ Europol: <https://www.europol.europa.eu/crime-areas-and-statistics/crime-areas/economic-crime/mtic-missing-trader-intra-community-fraud>

mld EUR⁶. W sprawozdaniu końcowym z Konferencji w sprawie przyszłości Europy obywatele wzywają do „harmonizacji i koordynacji polityki podatkowej w państwach członkowskich UE w celu zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania i unikaniu opodatkowania”, „promowania współpracy między państwami członkowskimi UE w celu dopilnowania, by wszystkie przedsiębiorstwa w UE płaciły sprawiedliwą część podatków”. Inicjatywa „VAT w epoce cyfrowej” jest zgodna z tymi celami.

- (4) W celu zwiększenia poboru podatków od transakcji transgranicznych oraz położenia kresu istniejącej fragmentacji wynikającej z wdrażania przez państwa członkowskie rozbieżnych systemów sprawozdawczości, należy ustanowić przepisy dotyczące unijnych wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej. Przepisy te powinny zapewnić organom podatkowym informacje na temat poszczególnych transakcji, aby umożliwić przeprowadzanie analizy krzyżowej danych, zwiększyć możliwości kontrolne organów podatkowych i wywołać efekt odstraszający w odniesieniu do nieprzestrzegania przepisów, a jednocześnie zmniejszyć koszty przestrzegania przepisów dla przedsiębiorstw prowadzących działalność w różnych państwach członkowskich i eliminować bariery na rynku wewnętrznym.
- (5) Aby ułatwić automatyzację procesu sprawozdawczego zarówno dla podatników, jak i organów podatkowych, transakcje podlegające zgłaszaniu organom podatkowym powinny być dokumentowane elektronicznie. Domyślnym systemem wystawiania faktur powinno być fakturowanie elektroniczne. Państwa członkowskie powinny mieć jednak możliwość zezwolenia na stosowanie innych środków w przypadku dostaw krajowych. Wystawianie faktur elektronicznych przez dostawcę lub usługodawcę i ich przesyłanie nabywcy nie powinno być uzależnione od uprzedniego zatwierdzenia lub uprzedniej weryfikacji przez organy podatkowe.
- (6) Definicję faktury elektronicznej należy dostosować do definicji użytej w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/55/UE⁷ w celu osiągnięcia normalizacji w obszarze sprawozdawczości dotyczącej VAT.
- (7) Aby zapewnić skuteczne wdrożenie systemu sprawozdawczości dotyczącej VAT, organy podatkowe muszą otrzymywać informacje bez zbędnej zwłoki. W związku z tym termin wystawienia faktury w przypadku transakcji transgranicznych należy ustalić na dwa dni robocze od wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego.
- (8) Faktura elektroniczna powinna ułatwiać zautomatyzowane przekazywanie organom podatkowym danych potrzebnych do celów kontroli. Faktura elektroniczna powinna zawierać w tym celu wszystkie dane, które należy następnie przekazać organom podatkowym.
- (9) Wdrożenie fakturowania elektronicznego jako domyślnej metody dokumentowania transakcji do celów VAT nie byłoby możliwe, gdyby stosowanie faktury

⁶ Europejski Trybunał Obrachunkowy:
https://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SR15_24/SR_VAT_FRAUD_PL.pdf

⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/55/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych (Dz.U. L 133 z 6.5.2014, s. 1).

elektronicznej podlegało akceptacji odbiorcy. W związku z tym w przypadku wystawiania faktur elektronicznych nie należy już wymagać takiej akceptacji.

- (10) Komisja wywiązała się z obowiązku przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania na temat oddziaływania przepisów dotyczących fakturowania mających zastosowanie od dnia 1 stycznia 2013 r., a zwłaszcza stopnia, w jakim skutecznie doprowadziły one do zmniejszenia obciążeń administracyjnych ponoszonych przez przedsiębiorstwa, zgodnie z wymogami określonymi w art. 237 dyrektywy 2006/112/WE. Z uwagi na to, że obowiązek ten został już spełniony, należy go z tej dyrektywy usunąć.
- (11) Należy znieść obowiązek składania informacji podsumowujących dla zgłaszania transakcji wewnątrzwspólnotowych, ponieważ wymogi w zakresie sprawozdawczości cyfrowej dotyczące transakcji wewnątrzwspólnotowych obejmują swoim zakresem te transakcje, przy czym informacje są bardziej szczegółowe i przekazywane w szybszy sposób. Wymogi w zakresie sprawozdawczości cyfrowej obejmują te same transakcje, co informacje podsumowujące, z wyjątkiem transakcji w ramach procedury magazynu typu *call-off stock*, o której mowa w art. 17a dyrektywy 2006/112/WE, które to transakcje należy zgłaszać za pośrednictwem deklaracji dla punktu kompleksowej obsługi (OSS).
- (12) Aby ułatwić podatnikom przekazywanie danych z faktur, państwa członkowskie powinny udostępnić podatnikom środki niezbędne do takiego przekazywania, które powinny umożliwiać przesyłanie danych bezpośrednio przez podatnika lub przez osobę trzecią działającą w jego imieniu.
- (13) Informacje, które należy przekazywać zgodnie z wymogami w zakresie sprawozdawczości cyfrowej w odniesieniu do transakcji wewnątrzwspólnotowych, powinny być podobne do informacji przekazywanych za pośrednictwem informacji podsumowujących, konieczne jest jednak, by podatnicy przekazywali dodatkowe dane, w tym dane bankowe i kwoty płatności, tak aby organy podatkowe mogły monitorować nie tylko towary, lecz również przepływy finansowe.
- (14) Należy unikać nakładania zbędnego obciążenia administracyjnego na podatników prowadzących działalność w różnych państwach członkowskich. Dlatego też tacy podatnicy powinni mieć możliwość przekazywania swoim organom podatkowym wymaganych informacji z zastosowaniem normy europejskiej, o której mowa w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/1870⁸, co przyczynia się do realizacji określonego w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2014/55/UE wniosku o sporządzenie normy europejskiej dotyczącej semantycznego modelu danych dla podstawowych elementów faktury elektronicznej. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość określenia dodatkowych metod zgłaszania danych, których stosowanie dla niektórych podatników mogłoby być łatwiejsze.
- (15) W celu osiągnięcia niezbędnej harmonizacji w zakresie zgłaszania danych dotyczących transakcji wewnątrzwspólnotowych informacje, które należy zgłaszać,

⁸ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2017/1870 z dnia 16 października 2017 r. w sprawie publikacji odniesienia do normy europejskiej dotyczącej fakturowania elektronicznego i wykazu syntaktyk zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/55/UE (Dz.U. L 266 z 17.10.2017, s. 19).

powinny być takie same we wszystkich państwach członkowskich, a państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości żądania dodatkowych danych.

- (16) Ważnym elementem zwalczania oszustw związanych z VAT dotyczących transakcji wewnątrzwspólnotowych jest porównywanie danych zgłoszonych przez dostawcę z danymi zgłoszonymi przez nabywcę. W tym celu osobę nabywającą towary i odbiorcę usług należy zobowiązać do zgłaszania danych dotyczących ich transakcji wewnątrzwspólnotowych.
- (17) Szereg państw członkowskich wprowadziło rozbieżne wymogi w zakresie sprawozdawczości dotyczące transakcji dokonywanych na ich terytoriach, co prowadzi do znacznych obciążeń administracyjnych dla podatników prowadzących działalność w różnych państwach członkowskich, ponieważ muszą oni dostosować swoje systemy rachunkowości do tych wymogów. W celu uniknięcia kosztów wynikających z takich rozbieżności systemy wdrożone w państwach członkowskich służące do zgłaszania odpłatnych dostaw towarów i odpłatnego świadczenia usług między podatnikami na ich terytorium powinny posiadać te same cechy, co system wdrożony w odniesieniu do transakcji wewnątrzwspólnotowych. Państwa członkowskie powinny zapewnić środki elektroniczne służące do przekazywania informacji, a podatnik – podobnie jak w przypadku transakcji wewnątrzwspólnotowych – powinien mieć możliwość przekazywania danych zgodnie z normą europejską określoną w decyzji wykonawczej (UE) 2017/1870, nawet jeśli dane państwo członkowskie mogłoby zapewnić dodatkowe środki służące przekazywaniu danych. Podatnik powinien mieć możliwość przesłania danych bezpośrednio lub za pośrednictwem osoby trzeciej, która robi to w jego imieniu.
- (18) Państw członkowskich nie należy zobowiązywać do wdrożenia wymogu w zakresie sprawozdawczości cyfrowej w odniesieniu do odpłatnych dostaw towarów i odpłatnego świadczenia usług między podatnikami na ich terytorium. Jeśli jednak państwa członkowskie miałyby wprowadzić taki wymóg w przyszłości, powinny one dostosować go do wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej dotyczących transakcji wewnątrzwspólnotowych. Państwa członkowskie, które posiadają już system sprawozdawczości dotyczący tych transakcji, powinny dostosować takie systemy, aby zapewnić zgodność zgłaszania danych z wymogami w zakresie sprawozdawczości cyfrowej dotyczącymi transakcji wewnątrzwspólnotowych.
- (19) Aby ocenić skuteczność wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej, Komisja powinna przygotować sprawozdanie oceniające wpływ wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej na zmniejszenie luki w podatku VAT oraz na koszty wdrożenia i przestrzegania przepisów ponoszone przez podatników i organy podatkowe w celu sprawdzenia, czy system osiągnął zakładane cele, czy też wymaga dalszego dostosowania.
- (20) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość dalszego wprowadzania innych środków mających na celu zapewnienie prawidłowego poboru VAT i zapobieganie uchylaniu się od opodatkowania. Nie powinny one jednak mieć możliwości nakładania dodatkowych obowiązków sprawozdawczych w odniesieniu do transakcji objętych wymogami w zakresie sprawozdawczości cyfrowej.
- (21) Gospodarka oparta na platformach cyfrowych spowodowała pewne trudności w stosowaniu przepisów dotyczących VAT – w szczególności w zakresie określenia statusu podatkowego usługodawcy oraz równych warunków działania dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) i innych podmiotów gospodarczych.

- (22) Gospodarka oparta na platformach cyfrowych doprowadziła do nieuzasadnionego zakłócenia konkurencji między dostawami wykonywanymi i usługami świadczonymi za pośrednictwem platform internetowych, które nie podlegają opodatkowaniu VAT, a dostawami wykonywanymi i usługami świadczonymi w ramach gospodarki tradycyjnej, które podlegają opodatkowaniu VAT. Zakłócenie to jest najbardziej dotkliwe w dwóch największych sektorach gospodarki opartej na platformach cyfrowych plasujących się tuż za handlem elektronicznym, a mianowicie w sektorze krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych i sektorze przewozu osób.
- (23) Należy zatem ustanowić przepisy mające na celu rozwiązanie problemu zakłóceń konkurencji w sektorach krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych i przewozu osób poprzez zmianę roli, jaką platformy odgrywają w poborze podatku VAT (staną się one „podmiotem uznawanym za dostawcę”). W ramach tego modelu platformy należy zobowiązać do naliczania VAT w przypadku, gdy jest on należny, ale nie jest naliczany przez właściwego dostawcę, ponieważ ten ostatni jest np. osobą fizyczną lub podatnikiem korzystającym z procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw.
- (24) Państwa członkowskie w różny sposób interpretują miejsce świadczenia usługi ułatwiającej przez platformy na rzecz osoby niebędącej podatnikiem. Należy zatem doprecyzować ten przepis.
- (25) Niektóre państwa członkowskie opierają się na art. 135 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE w celu zastosowania zwolnienia z VAT w odniesieniu do krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych, podczas gdy inne państwa członkowskie tego nie robią. Aby zapewnić równe traktowanie i spójność, przy jednoczesnym dalszym rozwiązywaniu problemu zakłócenia konkurencji w sektorze zakwaterowania, należy doprecyzować, że zwolnienie to nie ma zastosowania do krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych. Kryteria stosowane do określania krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych, który uznaje się za pełniący funkcję podobną do sektora hotelarskiego, mają zastosowanie wyłącznie do celów niniejszej dyrektywy i pozostają bez uszczerbku dla definicji stosowanych w innych przepisach Unii. W niniejszej dyrektywie nie tworzy się zatem unijnej definicji krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych.
- (26) Aby uniknąć sytuacji, w której platformy realizujące zdarzenia uznawane za dostawę zostaną w sposób niezamierzony objęte procedurą szczególną dla biur podróży lub odwrotnie, transakcje, w których platforma jest podmiotem uznawanym za dostawcę, należy wykluczyć z tej procedury szczególnej.
- (27) Niniejszy wniosek nie narusza przepisów określonych w innych aktach prawnych Unii, w szczególności w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych)⁹ regulującym inne aspekty świadczenia usług za pośrednictwem platform internetowych, takie jak obowiązki mające zastosowanie do dostawców platform

⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz.U. L 277 z 27.10.2022, s. 1).

internetowych umożliwiających konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów na odległość.

- (28) Dyrektywą Rady (UE) 2017/2455¹⁰ i dyrektywą Rady (UE) 2019/1995¹¹ zmieniono dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących VAT regulujących opodatkowanie transgranicznego handlu elektronicznego między przedsiębiorcami i konsumentami w Unii. Te dyrektywy zmieniające przyczyniły się do zmniejszenia zakłóceń konkurencji, poprawy współpracy administracyjnej i wprowadzenia szeregu uproszczeń. Chociaż zmiany wprowadzone tymi dyrektywami, które mają zastosowanie od 1 lipca 2021 r., były w dużej mierze skuteczne, to jednak stwierdzono potrzebę wprowadzenia pewnych usprawnień.
- (29) Należy doprecyzować w tym celu niektóre obowiązujące przepisy. Obejmuje to przepis dotyczący obliczania progu 10 000 EUR w danym roku kalendarzowym, określony w art. 59c dyrektywy 2006/112/WE, poniżej którego świadczenie usług telekomunikacyjnych, nadawczych i elektronicznych oraz wewnątrzwspólnotowa sprzedaż towarów na odległość przez usługodawcę lub dostawcę mającego siedzibę tylko w jednym państwie członkowskim Unii mogą nadal podlegać podatkowi VAT w państwie członkowskim, w którym podatnik świadczący te usługi telekomunikacyjne, nadawcze i elektroniczne ma swoją siedzibę lub w którym znajdują się te towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu. Należy zmienić art. 59c dyrektywy 2006/112/WE, aby zapewnić, by przy obliczaniu progu 10 000 EUR uwzględniano wyłącznie wewnątrzwspólnotową sprzedaż na odległość towarów, które są dostarczane z państwa członkowskiego, w którym podatnik ma siedzibę, a nie sprzedaż na odległość dokonywaną z magazynu z towarami w innym państwie członkowskim.
- (30) Należy również zmienić dyrektywę 2006/112/WE w celu doprecyzowania, że procedurą szczególną dotyczącą usług świadczonych przez podatników niemających siedziby na terytorium Wspólnoty (procedura nieunijna) objęte są wszystkie usługi świadczone między przedsiębiorstwami i konsumentami w Unii przez podatników mających siedzibę poza Unią, a nie tylko usługi świadczone na rzecz nabywców mających siedzibę w Unii. W związku z wprowadzeniem dyrektywą Rady (UE) 2022/542¹² nowych przepisów dotyczących stawek VAT i przewidywanym wejściem w życie nowych przepisów dotyczących MŚP¹³ oraz w celu uwzględnienia zwolnień,

¹⁰ Dyrektywa Rady (UE) 2017/2455 z dnia 5 grudnia 2017 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług i sprzedaży towarów na odległość (Dz.U. L 348 z 29.12.2017, s. 7).

¹¹ Dyrektywa Rady (UE) 2019/1995 z dnia 21 listopada 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących sprzedaży towarów na odległość oraz niektórych krajowych dostaw towarów.

¹² Dyrektywa Rady (UE) 2022/542 z dnia 5 kwietnia 2022 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2006/112/WE i (UE) 2020/285 w zakresie stawek podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 107 z 6.4.2022, s. 1).

¹³ Dyrektywa Rady (UE) 2020/285 z dnia 18 lutego 2020 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw oraz rozporządzenie (UE) nr 904/2010 w odniesieniu do współpracy administracyjnej i wymiany informacji do celów monitorowania i prawidłowego stosowania procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw (Dz.U. L 62 z 2.3.2020, s. 13).

o których mowa w art. 151 dyrektywy 2006/112/WE, dotyczących dostaw towarów i świadczenia usług między innymi w ramach stosunków dyplomatycznych i konsularnych oraz na rzecz niektórych innych organizacji międzynarodowych, należy również rozszerzyć zakres unijnej procedury punktu kompleksowej obsługi („OSS”), o której mowa w tytule XII rozdział 6 sekcja 3 dyrektywy 2006/112/WE, w drodze zapewnienia, by dostawy towarów i świadczenie usług objęte zerową stawką VAT oraz dostawy towarów i świadczenie usług zwolnione z VAT wchodziły w zakres tej procedury, np. dostawy towarów i świadczenie usług dokonywane przez małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP). Dyrektywę 2006/112/WE należy również zmienić w celu doprecyzowania terminu, w jakim podatnik korzystający z procedur szczególnych może dokonać zmian w odpowiednich deklaracjach VAT w ramach trzech istniejących procedur uproszczonych: nieunijnej procedury OSS, unijnej procedury OSS oraz procedury punktu kompleksowej obsługi importu („IOSS”). Takie doprecyzowanie umożliwi podatnikom zarejestrowanym w ramach tych procedur dokonywanie korekt odpowiednich deklaracji VAT aż do upływu terminu ich składania. Ponadto należy jasno określić moment zaistnienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego w odniesieniu do dostaw w ramach uproszczonej unijnej procedury OSS i uproszczonej nieunijnej procedury OSS, aby uniknąć różnic w stosowaniu przepisów w poszczególnych państwach członkowskich.

- (31) Identyfikacja do celów VAT jest co do zasady wymagana w każdym państwie członkowskim, w którym mają miejsce transakcje podlegające opodatkowaniu. Aby jednak ograniczyć przypadki, w których wymaga się posiadania wielu numerów identyfikacyjnych VAT, dyrektywą (UE) 2017/2455 wprowadzono do dyrektywy 2006/112/WE szereg środków mających na celu zminimalizowanie konieczności posiadania wielu numerów identyfikacyjnych VAT. W celu dalszego ograniczenia konieczności posiadania wielu numerów identyfikacyjnych VAT zidentyfikowano szereg środków rozszerzających mogących wesprzeć osiągnięcie celu, jakim jest jedna rejestracja VAT w Unii. Należy zatem ustanowić przepisy przewidujące te środki rozszerzające.
- (32) W dyrektywie (UE) 2017/2455 rozszerzono między innymi zakres małego punktu kompleksowej obsługi, by stał się większym OSS i obejmował wszystkie przypadki transgranicznego świadczenia usług na rzecz osób niebędących podatnikami mające miejsce w Unii oraz wszelką wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość. W wyjątkowych okolicznościach interfejsy elektroniczne, takie jak platformy handlowe i platformy, które stają się podmiotami uznawanymi za dostawców w przypadku niektórych dostaw towarów w Unii, mogą również zgłaszać niektóre krajowe dostawy towarów w ramach unijnej procedury OSS. Aby wspierać osiągnięcie celu, jakim jest jedna rejestracja VAT w Unii, należy jeszcze bardziej rozszerzyć zakres unijnej procedury OSS i objąć nią inne dostawy towarów, w tym krajowe dostawy towarów między przedsiębiorcami i konsumentami w Unii dokonywane przez podatników, którzy nie są zidentyfikowani do celów VAT w państwie członkowskim konsumpcji, dzięki czemu dane przedsiębiorstwa nie będą musiały rejestrować się do celów VAT w każdym państwie członkowskim, w którym mają miejsce takie dostawy towarów na rzecz konsumentów. Ponadto należy rozszerzyć zakres unijnej procedury OSS i objąć nią również krajowe dostawy towarów na rzecz dowolnej osoby objęte procedurą marży, w przypadku gdy towary te dostarcza podatnik (podatnik-pośrednik), który nie jest zidentyfikowany w państwie członkowskim, w którym mają miejsce takie dostawy towarów. Zmiana ta pozwoliłaby podatnikom-pośrednikom na korzystanie z uproszczeń w ramach OSS i umożliwiłaby deklarowanie i płacenie VAT należnego z tytułu tych dostaw

w jednym państwie członkowskim identyfikacji za pośrednictwem rozszerzonej unijnej procedury OSS.

- (33) Zazwyczaj to dostawca towarów lub usług nalicza i rozlicza VAT. W pewnych okolicznościach państwa członkowskie mogą jednak postanowić, że w ramach mechanizmu odwrotnego obciążenia to odbiorca dostawy, a nie dostawca, jest zobowiązany do rozliczenia należnego podatku VAT. Aby w dalszym ciągu wspierać osiąganie celu, jakim jest jedna rejestracja VAT w Unii, należy ustanowić przepisy dotyczące obowiązkowego stosowania przez państwa członkowskie mechanizmu odwrotnego obciążenia w sytuacjach, gdy dostawca nie ma siedziby do celów VAT w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny. Dostawca dokonujący dostaw towarów lub usługodawca świadczący usługi na rzecz osoby zidentyfikowanej do celów VAT w państwie członkowskim, w którym dostawa towarów lub świadczenie usług podlega opodatkowaniu, powinien być uprawniony do zastosowania odwrotnego obciążenia. Do celów kontroli takie dostawy towarów lub świadczenie usług należy wykazywać w informacji podsumowującej.
- (34) Dyrektywą (UE) 2017/2455 wprowadzono do dyrektywy 2006/112/WE odpowiedzialność dostawców interfejsów elektronicznych, takich jak platformy handlowe i platformy, w przypadku gdy działają jako podmiot uznawany za dostawcę i ułatwiają niektóre dostawy towarów na rzecz konsumentów w Unii. W odniesieniu do dostaw towarów dokonywanych na terytorium Unii zasada dotycząca podmiotu uznawanego za dostawcę ogranicza się obecnie do dostaw towarów na rzecz osób niebędących podatnikami, w przypadku gdy towary te są dostarczane na terytorium Unii przez podatników niemających siedziby w Unii. Aby wyrównać szanse przedsiębiorców z Unii i spoza Unii oraz zminimalizować koszty prowadzenia działalności transgranicznej na terytorium Unii, należy wprowadzić środki mające na celu dalsze zmniejszenie obciążenia związanego z przestrzeganiem przepisów dla sprzedawców z Unii, którzy prowadzą działalność za pośrednictwem interfejsów elektronicznych. Rozszerzony zakres zasady dotyczącej podmiotu uznawanego za dostawcę obejmowałby wszystkie dostawy towarów w Unii ułatwiane za pośrednictwem interfejsu elektronicznego, niezależnie od miejsca siedziby właściwego dostawcy i statusu nabywcy.
- (35) Dyrektywą (UE) 2017/2455 wprowadzono do dyrektywy 2006/112/WE szczególne uproszczenie – IOSS, który miał na celu zmniejszenie obciążenia związanego z przestrzeganiem przepisów dotyczących VAT przy imporcie niektórych towarów o niskiej wartości na rzecz konsumentów w Unii. W ramach tego uproszczenia podatnicy, którzy decydują się na rejestrację w IOSS, nie muszą rejestrować się do celów VAT w każdym państwie członkowskim, w którym ma miejsce kwalifikujący się import towarów dokonywany przez nich na rzecz konsumentów. Zamiast tego VAT należny od tych dostaw można zadeklarować i zapłacić w jednym państwie członkowskim w ramach procedury IOSS. W celu dalszego wspierania i dalszej poprawy przestrzegania przepisów dotyczących VAT w odniesieniu do niektórych importowanych towarów należy przyjąć środki mające na celu wprowadzenie obowiązku korzystania z IOSS przez interfejsy elektroniczne, takie jak platformy handlowe i platformy, w sytuacji gdy ułatwiają one niektóre rodzaje importu towarów na rzecz konsumentów w Unii. Podatnicy, którzy prowadzą interfejsy elektroniczne i ułatwiają wyłącznie dostawy krajowe w państwie członkowskim, w którym mają siedzibę, powinni być wyłączeni z zakresu stosowania tego środka.
- (36) Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania dyrektywy 2006/112/WE, należy przyznać Komisji uprawnienia służące lepszemu zabezpieczeniu prawidłowego stosowania

numerów identyfikacyjnych VAT na potrzeby IOSS i procesu weryfikacji tych numerów do celów zwolnienia przewidzianego w tej dyrektywie. Uprawnienie to powinno umożliwiać Komisji przyjęcie aktu wykonawczego w celu wprowadzenia środków szczególnych zapobiegających niektórym formom uchylania się od opodatkowania lub unikania opodatkowania. Takie środki szczególne obejmują między innymi powiązanie niepowtarzalnego numeru przesyłki z numerem identyfikacyjnym VAT na potrzeby IOSS. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011¹⁴, a komitetem do tego celu powinien być komitet ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010¹⁵.

- (37) Rejestracji do celów VAT wymaga się od dostawcy, gdy nie jest on zidentyfikowany do celów VAT w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny. W szczególności przemieszczanie własnych towarów podatnika do innego państwa członkowskiego, m.in. do celów prowadzonej przez niego działalności związanej z handlem elektronicznym, powoduje konieczność rejestracji w państwach członkowskich, z których i do których towary są przemieszczane. Zgodnie z celem, jakim jest jedna rejestracja VAT w Unii, należy jeszcze bardziej ograniczyć liczbę przypadków, w których wymaga się posiadania wielu numerów identyfikacyjnych VAT, poprzez umożliwienie zastosowania nowej procedury w ramach procedur OSS, którą opracowano specjalnie z myślą o uproszczeniu obowiązków związanych z przestrzeganiem przepisów dotyczących VAT w przypadku niektórych przemieszczeń własnych towarów.
- (38) W dyrektywie 2006/112/WE przewidziano uproszczone opodatkowanie VAT towarów przemieszczanych w ramach procedury magazynu typu *call-off stock* w przypadku spełnienia pewnych wymaganych warunków. Z uwagi na to, że uproszczona procedura OSS w odniesieniu do przemieszczania własnych towarów ma charakter kompleksowy i obejmuje transgraniczne przemieszczanie towarów, które jest obecnie objęte procedurą magazynu typu *call-off stock*, o której mowa w art. 17a tej dyrektywy, konieczne jest stopniowe wycofywanie tej ostatniej procedury poprzez ustanowienie daty końcowej przed całkowitym zniesieniem przepisów dotyczących procedury magazynu typu *call-off stock* zawartych w dyrektywie 2006/112/WE. Należy zatem ustalić datę końcową na dzień 31 grudnia 2024 r., po upływie której nie będzie można już stosować żadnej nowej procedury magazynu typu *call-off stock*. W przypadku procedur magazynu typu *call-off stock* rozpoczynających się 31 grudnia 2024 r. lub przed tą datą powinny nadal być stosowane odpowiednie warunki, w tym 12-miesięczny termin przeniesienia własności tych towarów na zamierzonego nabywcę. Równoległe z wprowadzeniem tej nowej daty końcowej należy dodać nowy ustęp w przepisach dotyczących procedury magazynu typu *call-off stock*, aby

¹⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

¹⁵ Rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 268 z 12.10.2010, s. 1).

zapewnić, by procedura ta przestała obowiązywać 31 grudnia 2025 r., ponieważ po tej dacie nie będzie już konieczna.

- (39) Procedura marży polega na umożliwieniu podatnikom-pośrednikom zapłaty podatku VAT od różnicy między ceną sprzedaży a ceną nabycia towarów objętych tą procedurą, a mianowicie towarów używanych, dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich i antyków. Aby zapewnić opodatkowanie tych szczególnych dostaw w państwie członkowskim, w którym nabywca ma siedzibę, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu, należy zmienić dyrektywę 2006/112/WE w celu wprowadzenia nowego przepisu dotyczącego miejsca dostawy. Ponadto należy zmienić dyrektywę 2006/112/WE, aby wyraźnie wyłączyć dostawy towarów objętych procedurą marży z obowiązku stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia. Aby wspierać osiąganie celu, jakim jest jedna rejestracja VAT w Unii, oraz aby zminimalizować obciążenia związane z przestrzeganiem przepisów, podatnicy-pośrednicy, którzy prowadzą działalność w ramach procedury marży, mogą się jednak zdecydować na rejestrację w celu korzystania z unijnej procedury OSS, aby deklarować i płacić VAT należny od niektórych dostaw towarów objętych procedurą marży za pośrednictwem tej procedury, bez konieczności rejestracji w wielu państwach członkowskich.
- (40) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających¹⁶ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (41) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie dostosowanie systemu VAT do potrzeb epoki cyfrowej, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast – ze względu na konieczność harmonizacji i zachęcania do stosowania wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej, poprawy opodatkowania VAT platform oraz ograniczenia przypadków, w których przedsiębiorstwo ma obowiązek rejestracji w innych państwach członkowskich – możliwe jest lepsze osiągnięcie tych celów na szczeblu Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (42) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2006/112/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2006/112/WE ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2024 r.

¹⁶

Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 17a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) towary są wysyłane lub transportowane w dniu 31 grudnia 2024 r. lub przed tą datą przez podatnika lub przez osobę trzecią działającą na jego rzecz do innego państwa członkowskiego w celu dostarczenia tych towarów w tym państwie – na późniejszym etapie i po ich przybyciu – innemu podatnikowi, który jest uprawniony do nabycia własności tych towarów zgodnie z obowiązującym porozumieniem między tymi dwoma podatnikami;”;

b) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Niniejszy artykuł przestaje obowiązywać z dniem 31 grudnia 2025 r.”;

2) w tytule V rozdział 3a nagłówek otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ 3a

Próg dla podatników dostarczających towary, których niektóre dostawy objęte są art. 33 lit. a), oraz świadczących usługi, których świadczenie w niektórych przypadkach objęte jest art. 58”;

3) w art. 59c wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) usługi są świadczone na rzecz osoby niebędącej podatnikiem, która ma siedzibę, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu w dowolnym państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, o którym mowa w lit. a), lub towary są wysyłane lub transportowane z państwa członkowskiego, o którym mowa w lit. a), do innego państwa członkowskiego; oraz”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwo członkowskie, o którym mowa w ust. 1 lit. a), przyznaje podatnikom dokonującym dostaw lub świadczącym usługi, którzy kwalifikują się na mocy tego ustępu, prawo wyboru, aby miejsce dostawy towarów lub świadczenia usług było określane zgodnie z art. 33 lit. a) i art. 58, który to wybór w każdym przypadku obejmuje okres dwóch lat kalendarzowych.”;

4) art. 66 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 66

1. W drodze odstępstwa od art. 63, 64 i 65 państwa członkowskie mogą postanowić, że VAT staje się wymagalny dla określonych transakcji lub dla określonych kategorii podatników w jednym z następujących terminów:

- a) nie później niż z datą wystawienia faktury;
- b) nie później niż w momencie otrzymania zapłaty;
- c) jeżeli faktura nie została wystawiona lub została wystawiona z opóźnieniem, w określonym terminie nie później niż z upływem terminu wystawienia faktury

ustalonego przez państwa członkowskie na mocy art. 222 akapit drugi lub, jeżeli państwo członkowskie nie ustaliło takiego terminu – w określonym terminie od daty zaistnienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego.

2. Odstępstwo przewidziane w akapicie pierwszym nie ma zastosowania do:

- a) świadczenia usług objętych procedurą szczególną określoną w tytule XII rozdział 6 sekcja 2, w przypadku gdy usługi te świadczy podatnik, któremu zezwala się na korzystanie z tej procedury zgodnie z art. 359;
- b) dostaw towarów i świadczenia usług objętych procedurą szczególną określoną w tytule XII rozdział 6 sekcja 3, w przypadku gdy towary te dostarcza lub usługi te świadczy podatnik, któremu zezwala się na korzystanie z tej procedury zgodnie z art. 369b;
- c) świadczenia usług, w odniesieniu do których do zapłaty VAT zobowiązany jest nabywca zgodnie z art. 196;
- d) dostaw lub przemieszczeń towarów, o których mowa w art. 67.”;

5) art. 167a akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie mogą postanowić w ramach fakultatywnego systemu, że prawo do odliczenia przysługujące podatnikowi, którego VAT staje się wymagalny wyłącznie zgodnie z art. 66 ust. 1 lit. b), zostaje odroczone do czasu zapłacenia VAT od dostarczonych mu towarów lub wykonanych na jego rzecz usług dostawcy lub usługodawcy.”;

6) art. 217 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 217

Do celów niniejszej dyrektywy »faktura elektroniczna« oznacza fakturę zawierającą informacje wymagane w niniejszej dyrektywie, wystawioną, przesłaną i otrzymaną w ustrukturyzowanym formacie elektronicznym pozwalającym na ich automatyczne i elektroniczne przetwarzanie.”;

7) art. 218 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 218

1. Do celów niniejszej dyrektywy państwo członkowskie uznaje za faktury dokumenty lub noty w formie papierowej lub w formie elektronicznej, które spełniają warunki określone w niniejszym rozdziale.

2. Państwa członkowskie mogą nałożyć obowiązek wystawiania faktur elektronicznych. Państwa członkowskie nakładające ten obowiązek umożliwiają wystawianie faktur elektronicznych, które są zgodne z normą europejską dotyczącą fakturowania elektronicznego i wykazem syntaktyk zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/55/UE*. Wystawianie faktur elektronicznych przez podatników i ich przesyłanie nie podlega uprzedniemu obowiązkowemu zatwierdzeniu ani weryfikacji przez organy podatkowe, bez uszczerbku dla środków szczególnych dopuszczonych na podstawie art. 395 i już wdrożonych w momencie wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

*Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/55/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych (Dz.U. L 133 z 6.5.2014, s. 1).”;

8) art. 226 pkt 7a) otrzymuje brzmienie:

„7a) w przypadku gdy VAT staje się wymagalny w momencie otrzymania zapłaty zgodnie z art. 66 ust. 1 lit. b), a prawo do odliczenia powstaje w momencie, gdy podatek podlegający odliczeniu staje się wymagalny – wyrazy »metoda kasowa«;”;

9) uchyla się art. 232;

10) uchyla się art. 237;

11) art. 359 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 359

Państwa członkowskie zezwalają każdemu podatnikowi niemającemu siedziby na terytorium Wspólnoty świadczącemu usługi na rzecz osoby niebędącej podatnikiem na stosowanie niniejszej procedury szczególnej. Niniejsza procedura ma zastosowanie do wszystkich usług tego rodzaju świadczonych na terytorium Wspólnoty.”;

12) art. 369j akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej nie może, w związku z podlegającą opodatkowaniu działalnością objętą niniejszą procedurą szczególną, odliczać VAT poniesionego w państwach członkowskich konsumpcji na podstawie art. 168 niniejszej dyrektywy. Niezależnie od przepisów art. 1 pkt 1 dyrektywy 86/560/EWG oraz art. 2 pkt 1, art. 3 i art. 8 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2008/9/WE podatnik ten otrzymuje zwrot zgodnie z tymi dyrektywami. Art. 2 ust. 2 i 3 oraz art. 4 ust. 2 dyrektywy 86/560/EWG nie mają zastosowania do zwrotów dotyczących towarów objętych niniejszą procedurą szczególną.”;

13) art. 369w akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej nie może, w związku z podlegającą opodatkowaniu działalnością objętą niniejszą procedurą szczególną, odliczać VAT poniesionego w państwach członkowskich konsumpcji na podstawie art. 168 niniejszej dyrektywy. Niezależnie od przepisów art. 1 pkt 1 dyrektywy 86/560/EWG oraz art. 2 pkt 1, art. 3 i art. 8 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2008/9/WE podatnik ten otrzymuje zwrot zgodnie z tymi dyrektywami. Art. 2 ust. 2 i 3 oraz art. 4 ust. 2 dyrektywy 86/560/EWG nie mają zastosowania do zwrotów dotyczących towarów objętych niniejszą procedurą szczególną.”.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 2006/112/WE ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2025 r.

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 14 ust. 4 pkt 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

- „a) dostawa towarów dokonywana jest na rzecz podatnika lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem, w przypadku których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub na rzecz każdej innej osoby niebędącej podatnikiem; lub dostawa jest dostawą towarów używanych, dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich lub antyków, dokonywaną przez podatnika-pośrednika na rzecz jakiegokolwiek innego podatnika, w przypadku gdy towary te podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z procedurą szczególną przewidzianą w tytule XII rozdział 4 sekcja 2 niniejszej dyrektywy;”;
- 2) w art. 14a wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Jeżeli podatnik ułatwia – poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma handlowa, platforma, portal lub podobne środki – dostawę towarów na terytorium Wspólnoty przez podatnika, uznaje się, że podatnik, który ułatwia tę dostawę, otrzymał i dokonał dostawy tych towarów.”;
- b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:
- „3. Jeżeli podatnik ułatwia – poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma handlowa, platforma, portal lub podobne środki – przemieszczanie towarów do innego państwa członkowskiego zgodnie z art. 17 ust. 1 przez podatnika, innych niż dobra kapitałowe zgodnie z definicją państwa członkowskiego, do którego towary są wysyłane lub transportowane zgodnie z art. 189 lit. a), lub towary, w odniesieniu do których nie przysługuje pełne prawo do odliczenia VAT w tym państwie członkowskim, uznaje się, że podatnik, który ułatwia przemieszczanie, otrzymał i dokonał dostawy tych towarów.
4. Jeżeli podatnik mający siedzibę wyłącznie w jednym państwie członkowskim ułatwia – poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma handlowa, platforma, portal lub podobne środki – dostawy towarów tylko w tym państwie członkowskim bez wysyłki lub transportu albo z wysyłką lub transportem, które rozpoczynają się i kończą w tym państwie członkowskim, nie uznaje się, że podatnik ten otrzymał i dokonał dostawy tych towarów.”;
- 3) dodaje się art. 28a w brzmieniu:

„Artykuł 28a

Niezależnie od przepisów art. 28, uznaje się, że podatnik, który ułatwia – poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma, portal lub podobne środki – świadczenie usług krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych, o których mowa w art. 135 ust. 3, lub przewozu osób, sam otrzymał i wyświadczył te usługi, jeżeli osoba świadcząca te usługi jest jednym z następujących podmiotów:

- a) osobą niemającą siedziby, która nie jest zidentyfikowana do celów VAT w państwie członkowskim;
- b) osobą niebędącą podatnikiem;

- c) podatnikiem dokonującym wyłącznie dostaw towarów lub świadczenia usług, z tytułu których nie ma on prawa do odliczenia VAT;
 - d) osobą prawną niebędącą podatnikiem;
 - e) podatnikiem objętym wspólnym systemem ryczału dla rolników;
 - f) podatnikiem podlegającym procedurze szczególnej dla małych przedsiębiorstw.”;
- 4) uchyla się art. 35;
- 5) w tytule V rozdział 1 dodaje się sekcję 5 w brzmieniu:

„Sekcja 5

Dostawa dzieł sztuki i antyków, które są dostarczane zgodnie z procedurą szczególną dla podatników-pośredników

Artykuł 39a

Miejscem dostawy dzieł sztuki i antyków, które są dostarczane bez wysyłki lub transportu albo których wysyłka lub transport rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim i które są dostarczane zgodnie z procedurą szczególną przewidzianą w tytule XII rozdział 4 sekcja 2 podsekcja 1, jest miejsce, w którym nabywca ma siedzibę, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu.”;

- 6) dodaje się art. 46a w brzmieniu:

„Artykuł 46a

Miejscem świadczenia usługi ułatwiającej na rzecz osoby niebędącej podatnikiem za pośrednictwem platformy, portalu lub podobnych środków, jest miejsce, w którym dokonywana jest podstawowa transakcja zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.”;

- 7) w art. 135 dodaje się ustęp 3 w brzmieniu:

„3. Nieprzerwany najem lokali mieszkalnych przez okres nieprzekraczający 45 dni wraz ze świadczeniem innych usług pomocniczych lub bez ich świadczenia uważa się za pełniący funkcję podobną do sektora hotelarskiego.”;

- 8) art. 136a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 136a

Jeżeli uznaje się, że podatnik otrzymał i dokonał dostawy towarów zgodnie z art. 14a ust. 2 lub art. 14a ust. 3, państwa członkowskie zwalniają dostawę tych towarów dokonaną do tego podatnika.”;

- 9) dodaje się art. 136b w brzmieniu:

„Artykuł 136b

Jeżeli uznaje się, że podatnik otrzymał i wyświadczył usługi zgodnie z art. 28a, państwa członkowskie zwalniają świadczenie tych usług na rzecz tego podatnika.”;

- 10) w art. 143 dodaje się ustęp 1a w brzmieniu:

„1a. Do celów zwolnienia przewidzianego w ust. 1 lit. ca) Komisja przyjmuje akt wykonawczy służący wprowadzeniu środków szczególnych zapobiegających niektórym formom uchylania się od opodatkowania lub unikania opodatkowania, między innymi łącząc niepowtarzalny numer przesyłki z odpowiednim numerem identyfikacyjnym VAT, o którym mowa w art. 369q.

Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011*, a komitetem do tego celu jest komitet utworzony na mocy art. 58 rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010±.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

± Rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 268 z 12.10.2010, s. 1).”;

- 11) dodaje się art. 172a w brzmieniu:

„Artykuł 172a

Jeżeli uznaje się, że podatnik otrzymał i wyświadczył usługi zgodnie z art. 28a, to świadczenie nie ma wpływu na prawo tego podatnika do odliczenia VAT, niezależnie od tego, czy świadczenie to jest świadczeniem objętym prawem do odliczenia VAT, czy też nie.”;

- 12) art. 194 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 194

1. Nie naruszając przepisów art. 195 i 196, w przypadku gdy podlegające opodatkowaniu dostawa towarów lub świadczenie usług są dokonywane przez podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny, państwa członkowskie zezwalają, aby podatnikiem zobowiązanym do zapłaty VAT była osoba, na rzecz której dostarczane są towary lub świadczone są usługi, jeżeli osoba ta jest już zidentyfikowana w tym państwie członkowskim.

2. Ust. 1 nie ma zastosowania do dostaw towarów dokonywanych przez podatnika-pośrednika zdefiniowanego w art. 311 ust. 1 pkt 5, w przypadku gdy towary te podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z procedurą szczególną przewidzianą w tytule XII rozdział 4 sekcja 2 niniejszej dyrektywy.”;

- 13) art. 222 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do dostaw towarów zrealizowanych na warunkach określonych w art. 138 lub dostaw towarów lub świadczenia usług, za które VAT jest płatny przez nabywcę na mocy art. 194 i 196, faktura wystawiana jest nie później niż piętnastego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym miało miejsce zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego.”;

- 14) w art. 242a wprowadza się następujące zmiany:
- a) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Jeżeli podatnik ułatwia – poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma, portal lub podobne środki – świadczenie usług krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych lub usług przewozu osób i nie uznaje się, że podatnik ten sam otrzymał i wyświadczył te usługi w rozumieniu art. 28a, podatnik, który ułatwia świadczenie tych usług, jest zobowiązany do prowadzenia ewidencji tych transakcji świadczenia usług.”;
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1 i 1a, musi zostać udostępniona drogą elektroniczną zainteresowanym państwom członkowskim na ich wniosek.
Ewidencja ta musi być przechowywana przez okres dziesięciu lat począwszy od końca roku, w którym dokonano transakcji.”;
- 15) w art. 262 ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:
- „c) podatników oraz osób prawnych niebędących podatnikami, które są zidentyfikowane do celów VAT, na rzecz których ten podatnik zidentyfikowany do celów VAT dostarczał towary lub świadczył usługi inne niż towary lub usługi zwolnione z VAT w państwie członkowskim, w którym dana transakcja podlega opodatkowaniu, w odniesieniu do których odbiorca towarów lub usługobiorca jest zobowiązany do zapłaty podatku zgodnie z art. 194 i 196.”;
- 16) w art. 306 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
- „3. Procedura szczególna, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie ma zastosowania do świadczenia usług dokonywanego w rozumieniu art. 28a.”;
- 17) w tytule XII nagłówek rozdziału 6 otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ 6

Procedury szczególne dla podatników, którzy świadczą usługi na rzecz osób niebędących podatnikami, prowadzą sprzedaż towarów na odległość lub dokonują niektórych krajowych dostaw towarów lub przemieszczeń własnych towarów”;

- 18) art. 365 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 365

Deklaracja VAT zawiera indywidualny numer identyfikacyjny VAT na potrzeby stosowania niniejszej procedury szczególnej oraz, dla każdego państwa członkowskiego konsumpcji, w którym VAT jest należny, całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, usług objętych niniejszą procedurą szczególną, w odniesieniu do których w danym okresie rozliczeniowym wystąpiło zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego, a także całkowitą kwotę odpowiadającego jej VAT w podziale na stawki. W deklaracji wykazuje się również mające zastosowanie stawki VAT i całkowitą kwotę należnego VAT.

Jeżeli po dniu, w którym zgodnie z art. 364 należało złożyć deklarację VAT, wymagane są jakiekolwiek zmiany w tej deklaracji, zmiany te zawiera się w kolejnej deklaracji w terminie trzech lat od dnia upływu terminu złożenia pierwotnej deklaracji zgodnie z art. 364. W takiej kolejnej deklaracji VAT

wykazuje się właściwe państwo członkowskie konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której niezbędne są jakiejkolwiek zmiany.”;

- 19) w tytule XII rozdział 6 nagłówek sekcji 3 otrzymuje brzmienie:

„Sekcja 3

Procedura szczególna dla wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość, dla niektórych dostaw towarów w państwie członkowskim dokonywanych przez podatnika niezidentyfikowanego do celów VAT w tym państwie członkowskim lub przez interfejsy elektroniczne ułatwiające te dostawy oraz dla usług świadczonych na rzecz osoby niebędącej podatnikiem przez podatników mających siedzibę na terytorium Wspólnoty, ale nieposiadających siedziby w państwie członkowskim konsumpcji”;

- 20) w art. 369a pkt 3 wprowadza się następujące zmiany:

- a) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) w przypadku dostawy towarów dokonanej przez podatnika ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 14a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem tej dostawy rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim, w przypadku gdy towary te są dostarczane podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiejkolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem, to państwo członkowskie”;

- b) dodaje się litery d) i e) w brzmieniu:

„d) w przypadku dostawy towarów zgodnie z art. 36, 37 i 39, gdy towary te są dostarczane podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiejkolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem, państwo członkowskie, które uznaje się za miejsce dostawy;

e) w przypadku dostawy towarów bez wysyłki lub transportu towarów lub gdy wysyłka towarów będących przedmiotem dostawy rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim, w przypadku gdy towary te są dostarczane podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiejkolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem, to państwo członkowskie.”;

- 21) art. 369b otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 369b

Państwa członkowskie zezwalają na stosowanie niniejszej procedury szczególnej następującym podatnikom:

- a) podatnikowi prowadzącemu wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość;
- b) nie naruszając przepisów art. 14a ust. 2, do celów niniejszej procedury szczególnej, podatnikowi ułatwiającemu dostawę towarów zgodnie z art. 14a

ust. 2 bez wysyłki lub transportu lub gdy wysyłka lub transport rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim, w przypadku gdy towary te są dostarczane podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiegokolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem;

- c) podatnikowi niemającemu siedziby w państwie członkowskim konsumpcji, świadczącemu usługi na rzecz osoby niebędącej podatnikiem;
- d) podatnikowi niezidentyfikowanemu w państwie członkowskim, w którym towary podlegają opodatkowaniu VAT, dostarczającemu towary zgodnie z art. 36, 37 i 39 podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiegokolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem;
- e) podatnikowi niezidentyfikowanemu w państwie członkowskim, w którym towary podlegają opodatkowaniu VAT, dostarczającemu towary bez wysyłki lub transportu lub gdy wysyłka rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim, jednemu z następujących podmiotów:
 - a) podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiegokolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem;
 - b) każdemu innemu podatnikowi, w przypadku gdy dostawa jest dostawą towarów używanych, dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich lub antyków, jeżeli towary te podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z procedurą marży przewidzianą w art. 312–325.

Niniejsza procedura szczególna ma zastosowanie do wszystkich towarów lub usług tego rodzaju dokonywanych lub świadczonych na terytorium Wspólnoty przez danego podatnika.”;

22) w art. 369g wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Deklaracja VAT zawiera numer identyfikacyjny VAT, o którym mowa w art. 369d, oraz, dla każdego państwa członkowskiego konsumpcji, całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, w stosownych przypadkach mające zastosowanie stawki VAT, w stosownych przypadkach całkowitą kwotę odpowiadającego jej VAT w podziale na stawki, a także całkowitą kwotę należnego VAT w odniesieniu do następujących dostaw towarów lub świadczenia usług objętych niniejszą procedurą szczególną, w odniesieniu do których w danym okresie rozliczeniowym wystąpiło zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego:

- a) wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość;
- b) nie naruszając przepisów art. 14a ust. 2, do celów niniejszej procedury szczególnej, dostaw towarów zgodnie z art. 14a ust. 2, jeżeli wysyłka lub transport tych towarów rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim, w przypadku gdy towary te dostarczane są podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu

VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiejkolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem;

- c) świadczenia usług;
- d) dostaw towarów zgodnie z art. 36, 37 i 39, w przypadku gdy towary te są dostarczane podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiejkolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem;
- e) dostaw towarów bez wysyłki lub transportu lub gdy wysyłka rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim, w przypadku gdy towary te są dostarczane podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiejkolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem.

Deklaracja VAT zawiera również zmiany dotyczące poprzednich okresów rozliczeniowych, zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu.”;

- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli towary są wysyłane lub transportowane w państwach członkowskich lub z państw członkowskich innych niż państwo członkowskie identyfikacji, deklaracja VAT zawiera również całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, w stosownych przypadkach mające zastosowanie stawki VAT, w stosownych przypadkach całkowitą kwotę odpowiadającego jej VAT w podziale na stawki, a także całkowitą kwotę należnego VAT w odniesieniu do następujących dostaw towarów objętych niniejszą procedurą szczególną, z podziałem na każde państwo członkowskie, w którym lub z którego takie towary są wysyłane lub transportowane:

- a) wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość innej niż ta dokonywana przez podatnika zgodnie z art. 14a ust. 2;
- b) wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość oraz dostaw towarów, jeżeli wysyłka lub transport tych towarów rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim, dokonywanych przez podatnika zgodnie z art. 14a ust. 2, w przypadku gdy towary te są dostarczane podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiejkolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem;
- c) dostaw towarów zgodnie z art. 36, 37 i 39, w przypadku gdy towary te są dostarczane podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiejkolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem;
- d) dostaw towarów na rzecz podatnika lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiejkolwiek

innej osoby niebędącej podatnikiem, w przypadku gdy wysyłka rozpoczyna się i kończy w tym samym państwie członkowskim.

W odniesieniu do dostaw, o których mowa w lit. a), deklaracja VAT zawiera również indywidualny numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej nadany przez państwo członkowskie, z którego takie towary są wysyłane lub transportowane, o ile są dostępne.

W odniesieniu do dostaw, o których mowa w lit. b), deklaracja VAT zawiera również indywidualny numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej nadany przez państwo członkowskie, z którego takie towary są wysyłane lub transportowane, o ile są dostępne.

Deklaracja VAT zawiera informacje, o których mowa w niniejszym ustępie, z podziałem na państwa członkowskie konsumpcji.”;

c) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Wymóg podania informacji określonych w ust. 2 ma również zastosowanie do dostaw towarów bez wysyłki lub transportu mających miejsce w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie identyfikacji.”;

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku gdy – poza stałym miejscem prowadzenia działalności gospodarczej w państwie członkowskim identyfikacji – podatnik świadczący usługi objęte niniejszą procedurą szczególną ma jedno lub większą liczbę stałych miejsc prowadzenia działalności gospodarczej, z których świadczone są te usługi, deklaracja VAT zawiera również całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, w stosownych przypadkach mające zastosowanie stawki VAT, w stosownych przypadkach całkowitą kwotę odpowiadającego jej VAT w podziale na stawki, a także całkowitą kwotę należnego VAT, w odniesieniu do świadczenia tych usług dla każdego państwa członkowskiego, w którym podatnik ten ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, oraz indywidualny numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej tego stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, z podziałem na państwa członkowskie konsumpcji.”;

e) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli po dniu, w którym zgodnie z art. 369f należało złożyć deklarację VAT, wymagane są jakiekolwiek zmiany w tej deklaracji, zmiany te zawiera się w kolejnej deklaracji w terminie trzech lat od dnia upływu terminu złożenia pierwotnej deklaracji zgodnie z art. 369f. W takiej kolejnej deklaracji VAT wykazuje się właściwe państwo członkowskie konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której niezbędne są jakiekolwiek zmiany.”;

23) w art. 369m dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Niezależnie od przepisów ust. 1 państwa członkowskie wymagają, aby podatnik działający jako podmiot uznawany za dostawcę zgodnie z art. 14a ust. 1 stosował niniejszą procedurę szczególną w odniesieniu do całej swojej sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich.”;

- 24) w art. 369p wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 dodaje się lit. e) w brzmieniu:
„e) status podatnika, w przypadku którego uznaje się, że otrzymał i dokonał dostawy towarów zgodnie z art. 14a ust. 1.”;
 - b) w ust. 3 dodaje się lit. f) w brzmieniu:
„f) status podatnika, w przypadku którego uznaje się, że otrzymał i dokonał dostawy towarów zgodnie z art. 14a ust. 1.”;
- 25) w art. 369r wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 lit. d) otrzymuje brzmienie:
„d) gdy podatnik ten systematycznie nie przestrzega zasad dotyczących niniejszej procedury szczególnej, o ile stosowanie tej procedury nie jest obowiązkowe zgodnie z art. 369m ust. 4.”;
 - b) w ust. 3 lit. d) otrzymuje brzmienie:
„d) gdy podatnik ten systematycznie nie przestrzega zasad dotyczących niniejszej procedury szczególnej, o ile stosowanie tej procedury nie jest obowiązkowe zgodnie z art. 369m ust. 4.”;
 - c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. Jeżeli stosowanie procedury szczególnej jest obowiązkowe zgodnie z art. 369m ust. 4, państwa członkowskie identyfikacji przyjmują odpowiednie środki, inne niż skreślenie z rejestru identyfikacyjnego, w przypadku gdy podatnik systematycznie nie przestrzega zasad dotyczących niniejszej procedury szczególnej.”;
- 26) art. 369t ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Jeżeli po dniu, w którym zgodnie z art. 369s należało złożyć deklarację VAT, wymagane są jakiejkolwiek zmiany w tej deklaracji, zmiany te zawiera się w kolejnej deklaracji w terminie trzech lat od dnia upływu terminu złożenia pierwotnej deklaracji zgodnie z art. 369s. W takiej kolejnej deklaracji VAT wykazuje się właściwe państwo członkowskie konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której niezbędne są jakiejkolwiek zmiany.”;
- 27) w tytule XII rozdział 6 dodaje się sekcję 5 w brzmieniu:

„Sekcja 5

Procedura szczególna dotycząca przemieszczania własnych towarów

Artykuł 369xa

Do celów niniejszej sekcji i bez uszczerbku dla innych przepisów prawodawstwa wspólnotowego stosuje się następujące definicje:

- 1) »przemieszczanie własnych towarów« oznacza przemieszczanie towarów do innego państwa członkowskiego zgodnie z art. 17 ust. 1, w tym przemieszczanie na podstawie art. 14a ust. 3, i nie obejmuje przemieszczeń dóbr kapitałowych zgodnie z definicją państwa członkowskiego, do którego towary są wysyłane lub transportowane zgodnie z art. 189 lit. a), ani

towarów, w odniesieniu do których nie istnieje pełne prawo do odliczenia VAT w tym państwie członkowskim.

- 2) »państwo członkowskie identyfikacji« oznacza państwo członkowskie, w którym podatnik ma siedzibę działalności gospodarczej, lub jeżeli podatnik ten nie ma takiej siedziby na terytorium Wspólnoty – państwo członkowskie, w którym podatnik ten ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej.

Jeżeli podatnik nie ma siedziby działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty, ale ma więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty, państwem członkowskim identyfikacji jest państwo członkowskie, w którym znajduje się stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, w związku z którym podatnik zgłasza, że skorzysta z niniejszej procedury szczególnej. Podatnik jest związany tą decyzją na dany rok kalendarzowy i dwa kolejne lata kalendarzowe.

Jeżeli podatnik nie ma siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty, państwem członkowskim identyfikacji jest państwo członkowskie rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów. W przypadku większej liczby państw członkowskich rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów, podatnik wskazuje, które z tych państw członkowskich jest państwem członkowskim identyfikacji. Podatnik jest związany tą decyzją na dany rok kalendarzowy i dwa kolejne lata kalendarzowe.

Artykuł 369xb

Państwa członkowskie zezwalają wszystkim podatnikom dokonującym przemieszczeń własnych towarów na stosowanie niniejszej procedury szczególnej.

Niniejsza procedura szczególna ma zastosowanie do wszystkich przemieszczeń własnych towarów dokonywanych przez podatnika zarejestrowanego na potrzeby tej procedury.

Artykuł 369xc

Podatnik zgłasza państwu członkowskiemu identyfikacji rozpoczęcie i zakończenie prowadzenia swojej działalności podlegającej opodatkowaniu objętej niniejszą procedurą szczególną lub zmianę tej działalności w takim stopniu, że podatnik ten nie spełnia już warunków niezbędnych do stosowania niniejszej procedury szczególnej. Podatnik ten przekazuje taką informację drogą elektroniczną.

Artykuł 369xd

Podatnika korzystającego z niniejszej procedury szczególnej identyfikuje się – w odniesieniu do podlegających opodatkowaniu transakcji dokonywanych w ramach tej procedury – do celów VAT wyłącznie w państwie członkowskim identyfikacji. W tym celu państwo członkowskie wykorzystuje indywidualny numer identyfikacyjny VAT przyznany już podatnikowi w związku z jego zobowiązaniami w systemie wewnętrznym.

Artykuł 369xe

Państwo członkowskie identyfikacji wyklucza podatnika z niniejszej procedury szczególnej w każdym z następujących przypadków:

- a) gdy podatek ten powiadamia o zaprzestaniu dokonywania przemieszczeń własnych towarów objętych niniejszą procedurą szczególną;
- b) gdy można w inny sposób stwierdzić, że podlegająca opodatkowaniu działalność tego podatnika objęta niniejszą procedurą szczególną zakończyła się;
- c) gdy podatek ten nie spełnia już warunków koniecznych do korzystania z niniejszej procedury szczególnej;
- d) gdy podatek ten systematycznie nie przestrzega zasad dotyczących niniejszej procedury szczególnej.

Artykuł 369xf

Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej przekazuje drogą elektroniczną państwu członkowskiemu identyfikacji deklarację VAT za każdy miesiąc, niezależnie od tego, czy przemieszczenia towarów objęte niniejszą procedurą szczególną miały miejsce. Deklarację VAT składa się do końca miesiąca następującego po upływie okresu rozliczeniowego objętego tą deklaracją.

Artykuł 369xg

1. Deklaracja VAT zawiera numer identyfikacyjny VAT, o którym mowa w art. 369xd, oraz, dla każdego państwa członkowskiego, do którego towary są wysyłane lub przemieszczane, całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, przemieszczeń objętych niniejszą procedurą szczególną, w odniesieniu do których w danym okresie rozliczeniowym wystąpiło zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego.

Deklaracja VAT zawiera również zmiany dotyczące poprzednich okresów rozliczeniowych, zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

2. Jeżeli towary są wysyłane lub transportowane z państw członkowskich innych niż państwo członkowskie identyfikacji, deklaracja VAT zawiera również całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, przemieszczeń objętych niniejszą procedurą szczególną, z podziałem na każde państwo członkowskie, z którego takie towary są wysyłane lub transportowane.

Deklaracja VAT zawiera również indywidualny numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej nadany przez państwo członkowskie, z którego takie towary są wysyłane lub transportowane, o ile są dostępne. Deklaracja VAT zawiera informacje, o których mowa w niniejszym ustępie, z podziałem na państwa członkowskie, do których towary są wysyłane lub transportowane.

3. Jeżeli po dniu, w którym zgodnie z art. 369xf należało złożyć deklarację VAT, wymagane są jakiegokolwiek zmiany w tej deklaracji, zmiany te zawiera się w kolejnej deklaracji w terminie trzech lat od dnia upływu terminu złożenia pierwotnej deklaracji zgodnie z art. 369xf. W takiej kolejnej deklaracji VAT wykazuje się właściwe państwo członkowskie, do którego towary są wysyłane lub

transportowane, okres rozliczeniowy oraz podstawę opodatkowania, w odniesieniu do której niezbędne są jakiekolwiek zmiany.

Artykuł 369xh

1. Deklaracja VAT sporządzana jest w euro.

Państwa członkowskie, które nie przyjęły euro, mogą wymagać sporządzenia deklaracji VAT w swoich walutach krajowych.

Jeżeli dostawy towarów lub świadczenia usług zostały rozliczone w innych walutach, do celów wypełnienia deklaracji VAT podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej stosuje kurs wymiany obowiązujący w ostatnim dniu okresu rozliczeniowego.

2. Przeliczenia dokonuje się poprzez zastosowanie kursów wymiany opublikowanych przez Europejski Bank Centralny na dany dzień lub, jeżeli w tym dniu kurs wymiany nie został opublikowany, poprzez zastosowanie kursu wymiany opublikowanego następnego dnia.

Artykuł 369xi

Do celów niniejszej procedury szczególnej zwolnione jest wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów w państwie członkowskim, do którego towary są wysyłane lub transportowane.

Artykuł 369xj

Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej nie może, w związku z podlegającą opodatkowaniu działalnością objętą niniejszą procedurą szczególną, wykazywać w deklaracji VAT dotyczącej tej procedury podatku VAT podlegającego odliczeniu na podstawie art. 168 niniejszej dyrektywy w państwach członkowskich, do których lub z których towary są wysyłane lub transportowane. Niezależnie od przepisów art. 1 pkt 1 dyrektywy 86/560/EWG oraz art. 2 pkt 1, art. 3 i art. 8 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2008/9/WE podatnik ten otrzymuje zwrot zgodnie z tymi dyrektywami. Art. 2 ust. 2 i 3 oraz art. 4 ust. 2 dyrektywy 86/560/EWG nie mają zastosowania do zwrotów dotyczących towarów objętych niniejszą procedurą szczególną.

Jeżeli podatnik, który korzysta z niniejszej procedury szczególnej, jest objęty wymogiem rejestracji w państwie członkowskim w związku z działalnością nieobjętą niniejszą procedurą szczególną, odlicza on – w deklaracji VAT, którą ma złożyć zgodnie z art. 250 – VAT poniesiony w tym państwie członkowskim w związku z towarami dostarczonymi lub usługami wyświadczonymi mu w tym państwie członkowskim.

Artykuł 369xk

1. Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej prowadzi ewidencję przemieszczeń własnych towarów objętych niniejszą procedurą szczególną. Ewidencja ta musi być wystarczająco szczegółowa, aby umożliwić organom podatkowym państw członkowskich, do których lub z których wysłano lub przetransportowano towar, sprawdzenie prawidłowości deklaracji VAT.

2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, musi zostać udostępniona drogą elektroniczną państwu członkowskiemu, do którego lub z którego wysłano lub przetransportowano towary, oraz państwu członkowskiemu identyfikacji na ich wniosek.

Ewidencja ta musi być przechowywana przez okres pięciu lat począwszy od dnia 31 grudnia roku, w którym dokonano przemieszczenia własnych towarów.”.

Artykuł 3

Zmiany w dyrektywie 2006/112/WE ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2026 r.

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 243 uchyla się ustęp 3;
- 2) w art. 262 uchyla się ustęp 2.

Artykuł 4

Zmiany w dyrektywie 2006/112/WE ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2028 r.

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 42 lit. b) otrzymuje brzmienie:
„b) nabywca wypełnił obowiązki odnoszące się do przekazywania danych dotyczących nabycia wewnątrzwspólnotowego określone w art. 265.”;
- 2) w art. 138 ustęp 1a otrzymuje brzmienie:
„1a. Zwolnienie przewidziane w ust. 1 niniejszego artykułu nie ma zastosowania, jeżeli dostawca nie dopełnił przewidzianego w art. 262 i 263 obowiązku przekazywania danych dotyczących transakcji wewnątrzwspólnotowych lub przekazane dane nie zawierają prawidłowych informacji dotyczących dostawy zgodnie z wymogami art. 264, chyba że dostawca może należycie, w sposób odpowiadający właściwym organom, uzasadnić wszelkie uchybienia.”;
- 3) art. 218 otrzymuje brzmienie:
„Do celów niniejszej dyrektywy faktury wystawia się w ustrukturyzowanym formacie elektronicznym. Państwa członkowskie mogą jednak akceptować jako faktury dokumenty w formie papierowej lub innej w przypadku transakcji niepodlegających obowiązkowi sprawozdawczym określonym w tytule XI rozdział 6. Państwa członkowskie umożliwiają wystawianie faktur elektronicznych, które są zgodne z normą europejską dotyczącą fakturowania elektronicznego i wykazem syntaktyk zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/55/UE. Wystawianie faktur elektronicznych przez podatników i ich przesyłanie nie podlega uprzedniemu obowiązkowemu zatwierdzeniu ani weryfikacji przez organy podatkowe.”;
- 4) art. 222 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:
„W odniesieniu do dostaw towarów zrealizowanych na warunkach określonych w art. 138 lub dostaw towarów lub świadczenia usług, za które VAT jest płatny przez nabywcę na mocy art. 194 i 196, faktura wystawiana jest nie później niż dwa dni robocze od dnia wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego.”;

- 5) uchyla się art. 223;
- 6) w art. 226 dodaje się punkty 16, 17 i 18 w brzmieniu:
- „16) w przypadku faktury korygującej – numer kolejny, który identyfikuje fakturę korygowaną, o której mowa w pkt 2;
 - 17) numer IBAN rachunku bankowego dostawcy, na którym zostanie zaksięgowana zapłata za fakturę. Jeżeli IBAN nie jest dostępny, jakikolwiek inny identyfikator, który jednoznacznie identyfikuje rachunek bankowy, na którym zostanie zaksięgowana zapłata za fakturę;
 - 18) termin, w którym należy dokonać płatności za dostawę towarów lub świadczenie usług lub, w przypadku uzgodnienia płatności częściowych, termin i kwota każdej płatności.”;

- 7) w tytule XI nagłówek rozdziału 6 otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ 6

Wymogi w zakresie sprawozdawczości cyfrowej”;

- 8) w tytule XI rozdział 6 dodaje się nagłówek sekcji 1 w brzmieniu:

„Sekcja 1

Wymogi w zakresie sprawozdawczości cyfrowej dotyczące transgranicznych odpłatnych dostaw towarów i świadczenia usług dokonywanych między podatnikami”;

- 9) w art. 262 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Każdy podatnik zidentyfikowany do celów VAT przekazuje państwu członkowskiemu, w którym ma siedzibę lub jest zidentyfikowany do celów VAT, następujące dane dotyczące każdej dostawy i każdego przemieszczenia towarów dokonanych zgodnie z art. 138, każdego wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów zgodnie z art. 20 oraz każdego świadczenia usługi, które podlegają opodatkowaniu w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym dostawca lub usługodawca ma siedzibę.”;

- 10) art. 263 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 263

1. Dane, o których mowa w art. 262 ust. 1, przekazuje się w odniesieniu do każdej pojedynczej transakcji dokonanej przez podatnika nie później niż w terminie dwóch dni roboczych od dnia wystawienia faktury lub od dnia, w którym należało wystawić fakturę, w przypadku gdy podatnik nie dopełnia obowiązku wystawienia faktury. Dane przekazuje podatnik lub osoba trzecia w imieniu tego podatnika. Państwa członkowskie zapewniają środki elektroniczne przekazywania takich danych.

Państwa członkowskie umożliwiają przekazywanie danych z faktur elektronicznych, które są zgodne z normą europejską dotyczącą fakturowania elektronicznego i wykazem syntaktyk zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/55/UE.

Państwa członkowskie mogą zezwolić na przekazywanie danych z faktur elektronicznych przy użyciu innych formatów danych, które zapewniają interoperacyjność z europejską normą dotyczącą fakturowania elektronicznego.

2. Jednolitą wiadomość elektroniczną służącą do przekazywania danych, o których mowa w ust. 1, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 904/2010.”;

- 11) art. 264 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 264

Dane przekazywane zgodnie z art. 263 zawierają wszystkie następujące elementy:

- a) informacje, o których mowa w art. 226 pkt 1–4, 6, 8–11a, 16, 17 i 18;
- b) w odniesieniu do dostaw towarów polegających na ich przemieszczeniu do innego państwa członkowskiego zgodnie z art. 138 ust. 2 lit. c), całkowitą wartość dostawy określoną zgodnie z art. 76.”;

- 12) art. 265 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 265

W przypadku wewnątrzwspólnotowych nabyć towarów, o których mowa w art. 42, podatnik zidentyfikowany do celów VAT w państwie członkowskim, które nadało mu numer identyfikacyjny VAT, pod którym dokonał on tych nabyć, zamieszcza w przekazywanych danych następujące informacje:

- a) swój numer identyfikacyjny VAT w tym państwie członkowskim, pod którym dokonał nabycia oraz późniejszej dostawy towarów;
- b) numer identyfikacyjny VAT, w państwie członkowskim zakończenia wysyłki lub transportu towarów, odbiorcy późniejszej dostawy dokonanej przez podatnika;
- c) wartość, z wyłączeniem VAT, każdej dostawy dokonanej przez podatnika w państwie członkowskim zakończenia wysyłki lub transportu towarów.”;

- 13) uchyla się art. 266;

- 14) art. 267 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 267

Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki w celu zapewnienia, aby osoby, które, zgodnie z art. 194 lub 204, uznaje się za osoby zobowiązane do zapłaty VAT zamiast podatnika niemającego siedziby na ich terytorium, wypełniały przewidziany w niniejszym rozdziale obowiązek przekazywania danych.”;

- 15) art. 268 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 268

Państwa członkowskie wymagają, aby podatnicy, którzy na ich terytorium dokonują wewnątrzwspólnotowych nabyć towarów lub transakcji uznawanych za takie nabycie zgodnie z art. 21 lub 22, przekazywali dane dotyczące tych transakcji zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału.”;

- 16) uchyla się art. 269, 270 i 271;
- 17) w tytule XI rozdział 6 dodaje się sekcję 2 w brzmieniu:

„Sekcja 2

Wymogi w zakresie sprawozdawczości cyfrowej dotyczące odpłatnych dostaw towarów i świadczenia usług dokonywanych między podatnikami na terytorium jednego państwa członkowskiego

Artykuł 271a

1. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby podatnicy zidentyfikowani do celów VAT na ich terytorium przesyłali elektronicznie ich organom podatkowym dane dotyczące odpłatnych dostaw towarów i świadczenia usług dokonywanych na rzecz innych podatników na ich terytorium.
2. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby podatnicy zidentyfikowani do celów VAT na ich terytorium przesyłali elektronicznie ich organom podatkowym dane dotyczące transakcji podlegających opodatkowaniu innych niż te, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu i w art. 262.

Artykuł 271b

W przypadku gdy państwo członkowskie wymaga przesyłania danych na podstawie art. 271a, podatnik lub osoba trzecia w imieniu podatnika przekazuje te dane w odniesieniu do poszczególnych transakcji nie później niż w terminie dwóch dni roboczych od dnia wystawienia faktury lub od dnia, w którym należało wystawić fakturę, w przypadku gdy podatnik nie wywiązuje się z obowiązku wystawienia faktury. Państwa członkowskie umożliwiają przekazywanie danych z faktur elektronicznych, które są zgodne z normą europejską dotyczącą fakturowania elektronicznego i wykazem syntaktyk zgodnie z dyrektywą 2014/55/UE.

Państwa członkowskie mogą zezwolić na przekazywanie danych z faktur elektronicznych przy użyciu innych formatów danych.

Artykuł 271c

Najpóźniej do 31 marca 2033 r. Komisja, na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie, przedstawia Radzie sprawozdanie dotyczące funkcjonowania krajowych wymogów w zakresie sprawozdawczości określonych w niniejszej sekcji. W sprawozdaniu tym Komisja ocenia potrzebę wprowadzenia dalszych środków harmonizacyjnych i, jeśli uzna to za konieczne, przedstawia odpowiedni wniosek dotyczący takich środków.”;

- 18) art. 273 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 273

Państwa członkowskie mogą nałożyć inne obowiązki, jakie uznają za niezbędne do zapewnienia prawidłowego poboru VAT i zapobieżenia oszustwom podatkowym, pod warunkiem równego traktowania transakcji krajowych i transakcji dokonywanych między państwami członkowskim przez podatników oraz pod warunkiem, że obowiązki te, w wymianie handlowej między państwami

członkowskimi, nie będą prowadzić do powstania formalności związanych z przekraczaniem granic.

Możliwość przewidziana w akapicie pierwszym nie może zostać wykorzystana do nałożenia dodatkowych obowiązków związanych z fakturowaniem poza obowiązkami, które zostały określone w rozdziale 3, ani do wdrożenia dodatkowych obowiązków w zakresie sprawozdawczości wykraczających poza obowiązki określone w tytule XI rozdział 6.”.

Artykuł 5

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do 31 grudnia 2023 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1 niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od 1 stycznia 2024 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do 31 grudnia 2024 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 2 niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od 1 stycznia 2025 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

3. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do 31 grudnia 2025 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 3 niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od 1 stycznia 2026 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

4. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do 31 grudnia 2027 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 4 niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od 1 stycznia 2028 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

5. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 6

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 7

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*